

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

60. årgang

20. februar 2017

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2017/C 053/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2017/C 053/02 Sag C-503/14: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 21. december 2016 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik (»Traktatbrud — artikel 21 TEUF, 45 TEUF og 49 TEUF — artikel 28 og 31 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde — fri bevægelighed for personer — arbejdskraftens frie bevægelighed — etableringsfrihed — beskatning af fysiske personer af kapitalgevinster stammende fra en aktieombytning — beskatning af fysiske personer af kapitalgevinster stammende fra overførsel af den samlede formue, der er henført til udøvelsen af en selvstændig erhvervsmæssig virksomhed — fraflytningsbeskatning af private — øjeblikkelig opkrævning af skatten — forskelsbehandling mellem fysiske personer, der ombytter aktier og opretholder deres bopæl på nationalt område, og fysiske personer, der foretager en sådan ombytning og flytter til et område i en anden EU-medlemsstat eller i en anden medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde — forskelsbehandling mellem fysiske personer, der overdrager den samlede formue, der er henført til en personligt drevet virksomhed til et selskab, der har sit hovedsæde og sin faktiske ledelse på portugisisk område, og fysiske personer, der foretager en sådan overdragelse til et selskab, der har sit hovedsæde og sin faktiske ledelse på et område i en anden EU-medlemsstat eller i en anden medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde — proportionalitet) 2

2017/C 053/03	Sag C-524/14 P: Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Europa-Kommissionen mod Hansestadt Lübeck, der er indtrådt i rettighederne for Flughafen Lübeck GmbH (Appel — statsstøtte — lufthavnsafgifter — artikel 108, stk. 2, TEUF — artikel 263, stk. 4, TEUF — beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure — antagelse af et annullationssøgsmål til realitetsbehandling — individuelt berørt person — søgsmålsinteresse — artikel 107, stk. 1, TEUF — betingelsen vedrørende selektivitet)	3
2017/C 053/04	Sag C-593/14: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 21. december 2016 — Masco Denmark ApS, Damixa ApS mod Skatteministeriet (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vestre Landsret — Danmark) (Præjudiciel forelæggelse — etableringsfrihed — skattelovgivning om tynd kapitalisering af datterselskaber — medregning af renter på lån, der er betalt af et ikke-hjemmehørende långivende datterselskab, i et långivende selskabs skattepligtige indkomst — fritagelse for de renter, der hidrører fra et hjemmehørende långivende datterselskab — afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne — nødvendighed af at forebygge risikoen for skatteunddragelse)	3
2017/C 053/05	Forenede sager C-20/15 P og C-21/15 P: Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Europa-Kommissionen mod World Duty Free Group SA, tidligere Autogrill España SA, (sag C-20/15 P) og Banco Santander SA og Santusa Holding SL (sag C-21/15 P) (Appel — statsstøtte — artikel 107, stk. 1, TEUF — skatteordning — selskabsskat — fradrag — mulighed for virksomheder, som har skattemæssigt hjemsted i Spanien, for at afskrive goodwill, der følger af erhvervelse af kapitalandele på mindst 5 % i virksomheder, der har skattemæssigt hjemsted uden for Spanien — begrebet »statsstøtte« — betingelsen om selektivitet)	4
2017/C 053/06	Sag C-51/15: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2016 — Remondis GmbH & Co. KG Region Nord mod Region Hannover (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Celle — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 4, stk. 2, TEU — respekten for medlemsstaternes nationale identitet, som den kommer til udtryk i deres grundlæggende politiske og forfatningsmæssige strukturer, herunder regionalt og lokalt selvstyre — medlemsstaternes interne organisation — regionale eller lokale myndigheder — juridisk instrument, hvorved der skabes en ny offentligretlig enhed og organiseres en overførsel af kompetencer og ansvar med henblik på gennemførelse af offentlige opgaver — offentlige kontrakter — direktiv 2004/18/EF — artikel 1, stk. 2, litra a) — begrebet »offentlig kontrakt«)	5
2017/C 053/07	Sag C-76/15: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. december 2016 — Paul Vervloet m.fl. mod Ministerraad (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Grondwettelijk Hof — Belgien) (Præjudiciel forelæggelse — statsstøtte — støtte iværksat af Kongeriget Belgien til fordel for finansielle kooperativer i ARCO-koncernen — indskudsgarantiordninger — direktiv 94/19/EF — anvendelsesområde — garantiordning til beskyttelse af individuelle andelshavere i kooperativer, der er aktive i finanssektoren — ikke omfattet — artikel 107 TEUF og 108 TEUF — Kommissionens afgørelse, hvorved støtten erklæres uforenelig med det indre marked)	6
2017/C 053/08	Sag C-119/15: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 21. december 2016 — Biuro podróży »Partner« sp. z o.o. sp.k. w Dąbrowie Górniczej mod Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Apelacyjny w Warszawie — Polen) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 93/13/EØF — direktiv 2009/22/EF — forbrugerbeskyttelse — virkning erga omnes af urimelige kontraktvilkår, som er optaget i et offentligt register — økonomisk sanktion pålagt en erhvervsdrivende, der har anvendt et vilkår, der anses for at svare til vilkår, som er optaget i registret — erhvervsdrivende, som ikke har deltaget i den procedure, der har ført til, at et vilkår anses for urimeligt — artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — begrebet »national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres«)	7

2017/C 053/09	Sag C-131/15 P: Domstolens dom (Første Afdeling) af 21. december 2016 — Club Hotel Loutraki mod Europa, Den Helleniske Republik og Organismos Prognostikon Agnonon Podosfairou AE (OPAP) (Appel — statsstøtte — drift af videolotteritterminaler — en medlemsstats tildeling af en enelicens — afgørelse, hvorved det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte — artikel 108, stk. 3, TEUF — forordning (EF) nr. 659/1999 — artikel 4, 7 og 13 — ingen indledning af den formelle undersøgelsesprocedure — begrebet »alvorlige vanskeligheder« — datoen for vurderingen — artikel 296 TEUF — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 41 — begrundelsespligt — artikel 47 — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse — artikel 107, stk. 1, TEUF — begrebet »økonomisk fordel« — samlet vurdering af de anmeldte foranstaltninger)	8
2017/C 053/10	Forenede sager C-154/15, C-307/15 og C-308/15: Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Francisco Gutiérrez Naranjo mod Cajasur Banco SAU (sag C-154/15), Ana María Palacios Martínez mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (sag C-307/15), Banco Popular Español SA mod Emilio Irlés López og Teresa Torres Andreu (sag C-308/15) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada, Audiencia Provincial de Alicante — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 93/13/EØF — forbrugeraftaler — lån med pant i fast ejendom — urimelige vilkår — artikel 4, stk. 2 — artikel 6, stk. 1 — ugyldighedserklæring — den nationale rets tidsmæssige begrænsning af virkningerne af ugyldighedserklæring af et urimeligt vilkår)	8
2017/C 053/11	Forenede sager C-164/15 P og C-165/15 P: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2016 — Europa-Kommissionen mod Aer Lingus Ltd, Ryanair Designated Activity Company og Irland (Appel — statsstøtte — national lufttransportafgift — anvendelse af forskellige satser — nedsat sats, der finder anvendelse på flyvninger, hvis destination er beliggende højst 300 km fra den nationale lufthavn — fordel — selektiv karakter — vurdering, såfremt afgiftsforanstaltningen kan udgøre en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser — tilbagesøgning — punktafgift)	9
2017/C 053/12	Sag C-201/15: Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Anonymi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis) mod Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalisis kai Koinonikis Allilengyis (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Symvoulío tis Epikrateias — Grækenland) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 98/59/EF — tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser — artikel 49 TEUF — etableringsfrihed — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 16 — frihed til at oprette og drive egen virksomhed — national lovgivning, der giver en administrativ myndighed beføjelse til at modsætte sig kollektive afskedigelser efter en vurdering af forholdene på arbejdsmarkedet, virksomhedens situation og hensynet til den nationale økonomi — alvorlig økonomisk krise — særdeles høj arbejdsløshed)	10
2017/C 053/13	Forenede sager C-203/15 og C-698/15: Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Tele2 Sverige AB mod Post- og telestyrelsen (C-203/15) og Secretary of State for the Home Department mod og Tom Watson, Peter Brice og Geoffrey Lewis (C-698/15) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kammarrätten i Stockholm og Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Sverige og Forenede Kongerige) (Præjudiciel forelæggelse — elektronisk kommunikation — behandling af personoplysninger — fortrolighed i forbindelse med elektronisk kommunikation — beskyttelse — direktiv 2002/58/EF — artikel 5, 6 og 9 samt artikel 15, stk. 1 — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1 — national lovgivning — udbydere af elektroniske kommunikationstjenester — pligt vedrørende generel og udifferentieret lagring af trafikdata og lokaliseringsdata — nationale myndigheder — adgang til data — ingen forudgående kontrol foretaget af en domstol eller af en uafhængig administrativ myndighed — forenelighed med EU-retten)	11
2017/C 053/14	Sag C-272/15: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 21. december 2016 — Swiss International Air Lines AG mod The Secretary of State for Energy and Climate Change og Environment Agency (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Det Forenede Kongerige) (Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2003/87/EF — ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner — pligt til returnering af emissionskvoter vedrørende flyvninger mellem Unionens medlemsstater og de fleste tredjelande — afgørelse nr. 377/2013/EU — artikel 1 — midlertidig fravigelse — udelukkelse af flyvninger til og fra flyvepladser i Schweiz — forskellig behandling af tredjelande — almindeligt ligebehandlingsprincip — ikke anvendeligt)	12

2017/C 053/15	Sag C-327/15: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. december 2016 — TDC A/S mod Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark) (Præjudiciel forelæggelse — elektroniske kommunikationsnet og -tjenester — direktiv 2002/22/EF — forsyningspligt — artikel 12 og 13 — beregning af omkostningerne ved forsyningspligten — artikel 32 — kompensation for omkostningerne i forbindelse med supplerende obligatoriske tjenester — direkte virkning — artikel 107, stk. 1, TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF — maritime nød- og sikkerhedstjenester i Danmark og Grønland — nationale bestemmelser — indgivelse af en ansøgning om kompensation for omkostningerne i forbindelse med supplerende obligatoriske tjenester — tremånedersfrist — ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet)	13
2017/C 053/16	Sag C-355/15: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 21. december 2016 — Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH mod Universität für Bodenkultur Wien og VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 89/665/EØF — klageprocedurer i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter — artikel 1, stk. 3 — søgsmålsinteresse — artikel 2a, stk. 2 — begrebet »den berørte tilbudsgiver« — retten for en tilbudsgiver, der af den ordregivende myndighed er blevet endeligt udelukket, til at indgive en klage over den senere beslutning om tildeling af kontrakten)	14
2017/C 053/17	Sag C-444/15: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2016 — Associazione Italia Nostra Onlus mod Comune di Venezia m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — miljø — direktiv 2001/42/EF — vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet — artikel 3, stk. 3 — planer og programmer, for hvilke der kun skal gennemføres en miljøvurdering, hvis medlemsstaten fastslår, at de kan få væsentlig indvirkning på miljøet — gyldighed i forhold til EUF-traktaten og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — begrebet »mindre områder på lokalt plan« — national lovgivning, der henviser til de pågældende områders areal)	15
2017/C 053/18	Forenede sager C-508/15 og C-509/15: Domstolens dom (Første Afdeling) af 21. december 2016 — Sidika Ucar (C-508/15) og Recep Kilic (C-509/15) mod Land Berlin (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin — Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — afgørelse nr. 1/80 — artikel 7, stk. 1 — opholdsret for familiemedlemmer til en tyrkisk arbejdstager, der har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat — betingelser — intet krav om, at den tyrkiske arbejdstager har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i de første tre år af familiemedlemmets ophold)	16
2017/C 053/19	Sag C-539/15: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 21. december 2016 — Daniel Bowman mod Pensionsversicherungsanstalt (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Østrig) (Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — direktiv 2000/78/EF — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — artikel 2, stk. 1 og 2 — forskelsbehandling på grund af alder — kollektiv overenskomst — længere oprykningsperiode mellem løntabellens første og andet løntrin — indirekte forskelsbehandling på grund af alder)	16
2017/C 053/20	Sag C-547/15: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 21. december 2016 — Interservice d.o.o. Koper mod Sándor Horváth (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kúria — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse — EF-toldkodeks — forordning (EØF) nr. 2913/92 — artikel 96 — proceduren for ekstern forsendelse — begrebet »transportør« — manglende frembydelse af varerne på bestemmelsestoldstedet — ansvar — underentreprenør på transporten, som har overleveret varerne til hovedtransportøren på parkeringspladsen ved bestemmelsestoldstedet og dernæst på ny har fået ansvaret for varerne med henblik på efterfølgende transport)	17

2017/C 053/21	Sag C-618/15: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2016 — Concurrence SARL mod Samsung Electronics France SAS og Amazon Services Europe Sàrl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation — Frankrig) (Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 44/2001 — retternes kompetence — sager om erstatning uden for kontrakt — selektivt distributionsnet — videresalg via internettet uden for et distributionsnet — søgsmål med påstand om, at det ulovlige forhold bringes til ophør — tilknytningsmoment)	18
2017/C 053/22	Sag C-654/15: Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. december 2016 — Länsförsäkringar AB mod Matek A/S (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta domstolen — Sverige) (Præjudiciel forelæggelse — EU-varemærker — forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 9, stk. 1, litra b) — artikel 15, stk. 1 — artikel 51, stk. 1, litra a) — omfanget af indehaverens eneret — femårsperiode efter registreringer)	18
2017/C 053/23	Sag C-104/16 P: Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Rådet for Den Europæiske Union mod Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) og Europa-Kommissionen (Appel — forbindelser udadtil — aftale mellem Den Europæiske Union og Kongeriget Marokko vedrørende liberaliseringsforanstaltninger for landbrug og fiskeri — afgørelse, der godkender indgåelsen af en international aftale — annullationssøgsmål — antagelse til realitetsbehandling — søgsmålskompetence — den territoriale anvendelse af aftalen — fortolkning af aftalen — princippet om selvbestemmelse — princippet om traktaters relative virkning)	19
2017/C 053/24	Sag C-343/16 P: Appel iværksat den 20. juni 2016 af Europäischer Tier- og Naturschutz e.V. og Horst Giesen til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 14. juni 2016 i sag T-595/15, Europäischer Tier- und Naturschutz e.V. og Horst Giesen mod Europa-Kommissionen	20
2017/C 053/25	Sag C-508/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgien) den 26. september 2016 — Karim Boudjellal mod Rauwers Contrôle SA	20
2017/C 053/26	Sag C-559/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 4. november 2016 — Birgit Bossen m.fl. mod Brussels Airlines	20
2017/C 053/27	Sag C-569/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. november 2016 — Stadt Wuppertal mod Maria Elisabeth Bauer	21
2017/C 053/28	Sag C-570/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. november 2016 — Volker Willmeroth i sin egenskab af indehaver af TWI Technische Wartung und Instandsetzung Volker Willmeroth e. K. mod Martina Broßonn	21
2017/C 053/29	Sag C-572/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 14. november 2016 — INEOS Köln GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland	22
2017/C 053/30	Sag C-646/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 15. december 2016 — Khadija Jafari og Zainab Jafari	23
2017/C 053/31	Sag C-663/16 P: Appel iværksat den 21. december 2016 af Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. oktober 2016 i sag T-699/15, Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH mod Det Europæiske Kemikalieagentur	25
2017/C 053/32	Sag C-666/16 P: Appel iværksat den 21. december 2016 af Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. oktober 2016 i sag T-543/15, Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH mod Det Europæiske Kemikalieagentur	26

Retten

2017/C 053/33	Sag T-577/14: Rettens dom af 10. januar 2017 — Gascogne Sack Deutschland GmbH og Gascogne mod Den Europæiske Union (Ansvar uden for kontraktforhold — præcisering af stævningen — forældelse — antagelse til realitetsbehandling — artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder — rimelig sagsbehandlingstid — materiel skade — lidte tab — renter af det ikke-betalte bødeløb — omkostninger til bankgaranti — fortabelse af en mulighed — ikke-økonomisk skade — årsagsforbindelse)	27
2017/C 053/34	Sag T-699/14: Rettens dom af 11. januar 2017 — Topps Europe mod Kommissionen (»Konkurrence — karteller — misbrug af dominerende stilling — tildeling af licenser vedrørende intellektuelle ejendomsrettigheder angående fodbold-samleobjekter — afgørelse om afvisning af en klage — adgang til sagsakterne — artikel 8, stk. 1, i forordning (EF) nr. 773/2004 — åbenbart urigtigt skøn — relevant marked — enelicens — mærkeeksklusivitet — overpriser«)	28
2017/C 053/35	Sag T-774/14: Rettens kendelse af 16. december 2016 — Ica Foods mod EUIPO — San Lucio (GROK) (EU-varemærker — ugyldighedssag — tilbagetagelse af registreringsansøgning — ufornuddent at træffe afgørelse)	29
2017/C 053/36	Sag T-773/16: Sag anlagt den 7. november 2016 — Salehi mod Kommissionen	29
2017/C 053/37	Sag T-845/16: Sag anlagt den 30. november 2016 — QG mod Kommissionen	30
2017/C 053/38	Sag T-846/16: Sag anlagt den 30. november 2016 — QF mod Kommissionen	31
2017/C 053/39	Sag T-851/16: Sag anlagt den 30. november 2016 — Access Info Europe mod Kommissionen	31
2017/C 053/40	Sag T-852/16: Sag anlagt den 30. november 2016 — Access Info Europe mod Kommissionen	32
2017/C 053/41	Sag T-866/16: Sag anlagt den 22. december 2016 — SilverTours mod EUIPO (billiger-mietwagen.de)	33
2017/C 053/42	Sag T-877/16: Sag anlagt den 9. december 2016 — Verschuur mod Kommissionen	34
2017/C 053/43	Sag T-879/16: Sag anlagt den 14. december 2016 — Sony Interactive Entertainment Europe mod EUIPO — Marpefa (Vieta)	34
2017/C 053/44	Sag T-880/16: Sag anlagt den 5. december 2016 — RF mod Kommissionen	35
2017/C 053/45	Sag T-888/16: Sag anlagt den 8. december 2016 — BP mod FRA	36
2017/C 053/46	Sag T-892/16: Sag anlagt den 19. december 2016 — Apple Sales International og Apple Operations Europe mod Kommissionen	37
2017/C 053/47	Sag T-896/16: Sag anlagt den 20. december 2016 — Puma mod EUIPO — Senator (TRINOMIC)	39
2017/C 053/48	Sag T-901/16: Sag anlagt den 21. december 2016 — Elche Club de Fútbol mod Kommissionen	40
2017/C 053/49	Sag T-902/16: Sag anlagt den 21. december 2016 — HeidelbergCement mod Kommissionen	40
2017/C 053/50	Sag T-903/16: Sag anlagt den 19. december 2016 — RE mod Kommissionen	41
2017/C 053/51	Sag T-905/16: Sag anlagt den 22. december 2016 — Chefaro Ireland mod EUIPO — Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)	42

2017/C 053/52	Sag T-909/16: Sag anlagt den 29. december 2016 — Laboratorios Ern mod EUIPO — Sharma (NRIM Life Sciences)	43
2017/C 053/53	Sag T-910/16: Sag anlagt den 23. december 2016 — Hesse mod EUIPO — Wedl & Hoffmann (TESTA ROSSA)	44
2017/C 053/54	Sag T-911/16: Sag anlagt den 23. december 2016 — Wedl & Hofmann mod EUIPO — Hesse (TESTA ROSSA)	44
2017/C 053/55	Sag T-1/17: Sag anlagt den 2. januar 2017 — La Mafia Franchises mod EUIPO — Italien (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)	45
2017/C 053/56	Sag T-5/17: Sag anlagt den 4. januar 2017 — Sharif mod Rådet	46
2017/C 053/57	Sag T-67/16: Rettens kendelse af 21. december 2016 — fleur ami mod EUIPO — 8 Seasons Design (Lamper)	47
2017/C 053/58	Sag T-736/16: Rettens kendelse af 20. december 2016 — Amira m.fl. mod Kommissionen og ECB	47

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2017/C 053/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 46 af 13.2.2017

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 38 af 6.2.2017

EUT C 30 af 30.1.2017

EUT C 22 af 23.1.2017

EUT C 14 af 16.1.2017

EUT C 6 af 9.1.2017

EUT C 475 af 19.12.2016

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 21. december 2016 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik(Sag C-503/14) ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — artikel 21 TEUF, 45 TEUF og 49 TEUF — artikel 28 og 31 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde — fri bevægelighed for personer — arbejdskraftens frie bevægelighed — etableringsfrihed — beskatning af fysiske personer af kapitalgevinster stammende fra en aktieombytning — beskatning af fysiske personer af kapitalgevinster stammende fra overførsel af den samlede formue, der er henført til udøvelsen af en selvstændig erhvervsmæssig virksomhed — fraflytningsbeskatning af private — øjeblikkelig opkrævning af skatten — forskelsbehandling mellem fysiske personer, der ombytter aktier og opretholder deres bopæl på nationalt område, og fysiske personer, der foretager en sådan ombytning og flytter til et område i en anden EU-medlemsstat eller i en anden medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde — forskelsbehandling mellem fysiske personer, der overdrager den samlede formue, der er henført til en personligt drevet virksomhed til et selskab, der har sit hovedsæde og sin faktiske ledelse på portugisisk område, og fysiske personer, der foretager en sådan overdragelse til et selskab, der har sit hovedsæde og sin faktiske ledelse på et område i en anden EU-medlemsstat eller i en anden medlemsstat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde — proportionalitet)

(2017/C 053/02)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved G. Braga da Cruz og W. Roels, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Portugisiske Republik (ved L. Inez Fernandes, M. Rebelo og J. Martins da Silva, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for den anden part i sagen: Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze og K. Petersen, som befuldmægtiget)

Konklusion

- 1) Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 21 TEUF, 45 TEUF og 49 TEUF samt artikel 28 og 31 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992, idet den har vedtaget og opretholdt artikel 10, stk. 9, litra a), i Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares (lov om beskatning af fysiske personers indkomst), hvorefter der for en skatteyder, der ophører med at være hjemmehørende på portugisisk område, med henblik på beskatning i det år, hvor den pågældende ophører med at være hjemmehørende, som kapitalgevinst skal medregnes det beløb, der i henhold til denne lovs artikel 10, stk. 8, ikke er blevet beskattet i forbindelse med en aktieombytning.
- 2) Den Portugisiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 TEUF og artikel 31 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, idet den har vedtaget og opretholdt samme lovs artikel 38, stk. 1, litra a), hvorefter fordelingen ved den i denne bestemmelse fastsatte skatteudsættelse er forbeholdt fysiske personer, der overfører den samlede formue, der er henført til en personligt drevet selvstændig erhvervsmæssig virksomhed, til et selskab, der har sit vedtægtsmæssige hovedsæde og sin faktiske ledelse på portugisisk område.

- 3) Den Portugisiske Republik bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.
- 4) Forbundsrepublikken Tyskland bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 19.1.2015.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Europa-Kommissionen mod Hansestadt Lübeck, der er indtrådt i rettighederne for Flughafen Lübeck GmbH

(Sag C-524/14 P) ⁽¹⁾

(Appel — statsstøtte — lufthavnsafgifter — artikel 108, stk. 2, TEUF — artikel 263, stk. 4, TEUF — beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure — antagelse af et annulationsøgsmål til realitetsbehandling — individuelt berørt person — søgsmålsinteresse — artikel 107, stk. 1, TEUF — betingelsen vedrørende selektivitet)

(2017/C 053/03)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved T. Maxian Rusche, R. Sauer og V. Di Bucci, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Hansestadt Lübeck, der er indtrådt i rettighederne for Flughafen Lübeck GmbH (ved Rechtsanwälte M. Núñez Müller og I. Ruck)

Intervenienter til støtte for sagsøgeren: Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze og K. Petersen, som befuldmægtigede) og Kongeriget Spanien (ved M.A. Sampol Pucurull, som befuldmægtiget)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Hansestadt Lübeck.
- 3) Forbundsrepublikken Tyskland og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 26 af 26.1.2015.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 21. december 2016 — Masco Denmark ApS, Damixa ApS mod Skatteministeriet (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Vestre Landsret — Danmark)

(Sag C-593/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — etableringsfrihed — skattelovgivning om tynd kapitalisering af datterselskaber — medregning af renter på lån, der er betalt af et ikke-hjemmehørende långivende datterselskab, i et långivende selskabs skattepligtige indkomst — fritagelse for de renter, der hidrører fra et hjemmehørende långivende datterselskab — afbalanceret fordeling af beskatningskompetencen mellem medlemsstaterne — nødvendighed af at forebygge risikoen for skatteunddragelse)

(2017/C 053/04)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Vestre Landsret

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Masco Denmark ApS, Damixa ApS

Sagsøgt: Skatteministeriet

Konklusion

Artikel 49 TEUF, sammenholdt med artikel 54 TEUF, skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der indrømmer et hjemmehørende selskab skattefritagelse for renteindtægter fra et hjemmehørende datterselskab, i det omfang sidstnævnte selskab ikke har fået fradrag for de korresponderende renteudgifter som følge af regler om rentefradragsbegrænsning i tilfælde af tynd kapitalisering, men udelukker en sådan fritagelse, som ville følge af en anvendelse af medlemsstatens egen lovgivning om tynd kapitalisering, når datterselskabet er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

⁽¹⁾ EUT C 73 af 2.3.2015.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Europa-Kommissionen mod World Duty Free Group SA, tidligere Autogrill España SA, (sag C-20/15 P) og Banco Santander SA og Santusa Holding SL (sag C-21/15 P)

(Forenede sager C-20/15 P og C-21/15 P) ⁽¹⁾

(Appel — statsstøtte — artikel 107, stk. 1, TEUF — skatteordning — selskabsskat — fradrag — mulighed for virksomheder, som har skattemæssigt hjemsted i Spanien, for at afskrive goodwill, der følger af erhvervelse af kapitalandele på mindst 5 % i virksomheder, der har skattemæssigt hjemsted uden for Spanien — begrebet »statsstøtte« — betingelsen om selektivitet)

(2017/C 053/05)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved R. Lyal, B. Stromsky, C. Urraca Caviedes og P. Němečková, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: World Duty Free Group SA, tidligere Autogrill España SA, (sag C-20/15 P) og Banco Santander SA og Santusa Holding SL (sag C-21/15 P) (ved abogados J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro og R. Calvo Salinero)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze og K. Petersen, som befuldmægtigede), Irland (ved G. Hodge og E. Creedon, som befuldmægtigede, bistået af barrister B. Doherty og barrister A. Goodman) og Kongeriget Spanien (ved M.A. Sampol Pucurull, som befuldmægtiget)

Konklusion

1) Den Europæiske Unions Rets dom af 7. november 2014, Autogrill España mod Kommissionen (T-219/10, EU:T:2014:939), og af 7. november 2014, Banco Santander og Santusa mod Kommissionen (T-399/11, EU:T:2014:938), ophæves.

2) Sagerne hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.

- 3) Afgørelsen om sagsomkostninger udsættes.
- 4) Forbundsrepublikken Tyskland, Irland og Kongeriget Spanien bærer deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 81 af 9.3.2015.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2016 — Remondis GmbH & Co. KG Region Nord mod Region Hannover (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Celle — Tyskland)

(Sag C-51/15) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 4, stk. 2, TEU — respekten for medlemsstaternes nationale identitet, som den kommer til udtryk i deres grundlæggende politiske og forfatningsmæssige strukturer, herunder regionalt og lokalt selvstyre — medlemsstaternes interne organisation — regionale eller lokale myndigheder — juridisk instrument, hvorved der skabes en ny offentligretlig enhed og organiseres en overførsel af kompetencer og ansvar med henblik på gennemførelse af offentlige opgaver — offentlige kontrakter — direktiv 2004/18/EF — artikel 1, stk. 2, litra a) — begrebet »offentlig kontrakt«)

(2017/C 053/06)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Celle

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Remondis GmbH & Co. KG Region Nord

Sagsøgt: Region Hannover

procesdeltager: Zweckverband Abfallwirtschaft Region Hannover

Konklusion

Artikel 1, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter skal fortolkes således, at en aftale indgået mellem to lokale myndigheder, som den i hovedsagen omhandlede, på grundlag af hvilken disse myndigheder vedtager et sæt vedtægter om oprettelse af et konsortium af myndigheder, der er en offentligretlig juridisk person, og om overdragelse til denne nye offentlige enhed af visse kompetencer, der indtil da var tillagt disse myndigheder, og som herefter er særligt knyttet til dette konsortium af myndigheder, ikke udgør en offentlig kontrakt.

En sådan overdragelse af kompetencer vedrørende udførelsen af offentlige opgaver foreligger dog kun, såfremt den både angår det til den overdragne kompetence knyttede ansvar og de beføjelser, der er en følge af denne kompetence, således at den nye kompetente offentlige myndighed selvstændigt kan træffe beslutninger og råder over en finansiel autonomi, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 155 af 11.5.2015.

**Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. december 2016 — Paul Vervloet m.fl. mod Ministerraad
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Grondwettelijk Hof — Belgien)**

(Sag C-76/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — statsstøtte — støtte iværksat af Kongeriget Belgien til fordel for finansielle kooperativer i ARCO-koncernen — indskudsgarantiordninger — direktiv 94/19/EF — anvendelsesområde — garantiordning til beskyttelse af individuelle andelshavere i kooperativer, der er aktive i finanssektoren — ikke omfattet — artikel 107 TEUF og 108 TEUF — Kommissionens afgørelse, hvorved støtten erklæres uforenelig med det indre marked)

(2017/C 053/07)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Grondwettelijk Hof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Paul Vervloet, Marc De Wit, Edgard Timperman, Godelieve Van Braekel, Patrick Beckx, Marc De Schryver, Guy Deneire, Steve Van Hoof, Organisme voor de financiering van pensioenen Ogeo Fund, Gemeente Schaarbeek og Frédéric Ensich Famenne

Sagsøgt: Ministerraad

Procesdeltagere: Arcofin CVBA, Arcopar CVBA og Arcoplus CVBA

Konklusion

- 1) Artikel 2 og 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/1/EF af 9. marts 2005, skal fortolkes således, at de hverken pålægger medlemsstaterne at vedtage en garantiordning for andele i godkendte kooperativer, der er aktive i finanssektoren, som den i hovedsagen omhandlede eller er til hinder for, at en medlemsstat vedtager en sådan ordning, forudsat at denne ordning ikke bringer den praktiske virkning af den indskudsgarantiordning, som det i medfør af dette direktiv er pålagt medlemsstaterne at indføre, i fare, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, og forudsat at ordningen er i overensstemmelse med EUF-traktaten, herunder bl.a. artikel 107 TEUF og 108 TEUF.
- 2) Gennemgangen af de præjudicielle spørgsmål, der er forelagt af Grondwettelijk Hof (forfatningsdomstol, Belgien), har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens afgørelse 2014/686/EU af 3. juli 2014 om statsstøtte SA.33927 (12/C) (ex 11/NN) ydet af Belgien — Garantiordning til beskyttelse af individuelle andelshavere i finansielle kooperativer.
- 3) Artikel 108, stk. 3, TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en garantiordning som den i hovedsagen omhandlede, for så vidt som sidstnævnte er gennemført i strid med de forpligtelser, der følger af denne bestemmelse.

⁽¹⁾ EUT C 171 af 26.5.2015.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 21. december 2016 — Biuro podróży »Partner« sp. z o.o. sp.k. w Dąbrowie Górniczej mod Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sąd Apelacyjny w Warszawie — Polen)

(Sag C-119/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 93/13/EØF — direktiv 2009/22/EF — forbrugerbeskyttelse — virkning erga omnes af urimelige kontraktvilkår, som er optaget i et offentligt register — økonomisk sanktion pålagt en erhvervsdrivende, der har anvendt et vilkår, der anses for at svare til vilkår, som er optaget i registret — erhvervsdrivende, som ikke har deltaget i den procedure, der har ført til, at et vilkår anses for urimeligt — artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — begrebet »national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres«)

(2017/C 053/08)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Apelacyjny w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Biuro podróży »Partner« sp. z o.o. sp.k. w Dąbrowie Górniczej

Sagsøgt: Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Konklusion

- 1) Artikel 6, stk. 1, og artikel 7 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, sammenholdt med artikel 1 og 2 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/22/EF af 23. april 2009 om søgsmål med påstand om forbud på området beskyttelse af forbrugernes interesser samt artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at anvendelsen af vilkår i almindelige forretningsbetingelser, som indholdsmæssigt svarer til vilkår, der er erklæret ulovlige i en retskraftig dom, og som er optaget i et nationalt register over ulovlige vilkår i almindelige forretningsbetingelser, anses for en ulovlig handling i forhold til en erhvervsdrivende, som ikke var part i den sag, der endte med optagelsen af disse vilkår i det nævnte register, forudsat, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve forekomsten af, at den erhvervsdrivende har adgang til effektive retsmidler med henblik på både at få prøvet den afgørelse, hvorved det fastslås, at de vilkår, der sammenlignes, svarer til hinanden, og som vedrører spørgsmålet om, hvorvidt disse vilkår — henset til samtlige relevante omstændigheder i hvert enkelt tilfælde — materielt set, og bl.a. henset til deres negative virkninger for forbrugerne, svarer til hinanden, og den afgørelse, som i givet fald fastsætter bødens størrelse.
- 2) Artikel 267, stk. 3, TEUF skal fortolkes således, at en ret som den forelæggende ret, hvis afgørelser inden for rammerne af en tvist som den i hovedsagen foreliggende kan gøres til genstand for en kassationsappel, ikke kan anses for en »ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres«.

⁽¹⁾ EUT C 198 af 15.6.2015.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 21. december 2016 — Club Hotel Loutraki mod Europa, Den Helleniske Republik og Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP)

(Sag C-131/15 P) ⁽¹⁾

(Appel — statsstøtte — drift af videolotteriterminaler — en medlemsstats tildeling af en enelicens — afgørelse, hvorved det fastslås, at der ikke foreligger statsstøtte — artikel 108, stk. 3, TEUF — forordning (EF) nr. 659/1999 — artikel 4, 7 og 13 — ingen indledning af den formelle undersøgelsesprocedure — begrebet »alvorlige vanskeligheder« — datoen for vurderingen — artikel 296 TEUF — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 41 — begrundelsespligt — artikel 47 — ret til en effektiv domstolsbeskyttelse — artikel 107, stk. 1, TEUF — begrebet »økonomisk fordel« — samlet vurdering af de anmeldte foranstaltninger)

(2017/C 053/09)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming, Inc., Patras, Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE, Alimos og Kazino Aigaiou AE (ved dikigoros I. Ioannidis og advokat S. Pappas)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved A. Bouchagiar og P.-J. Loewenthal, som befuldmægtigede), Den Helleniske Republik og Organismos Prognostikon Agonon Podosfairou AE (OPAP) (ved dikigoros A. Tomtsis og avocat M. Petite)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Club Hotel Loutraki AE, Vivere Entertainment AE, Theros International Gaming Inc., Elliniko Casino Kerkyras, Casino Rodos, Porto Carras AE og Kazino Aigaiou AE betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 198 af 15.6.2015.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Francisco Gutiérrez Naranjo mod Cajasur Banco SAU (sag C-154/15), Ana María Palacios Martínez mod Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (sag C-307/15), Banco Popular Español SA mod Emilio Irlés López og Teresa Torres Andreu (sag C-308/15) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada, Audiencia Provincial de Alicante — Spanien)

(Forenede sager C-154/15, C-307/15 og C-308/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 93/13/EØF — forbrugeraftaler — lån med pant i fast ejendom — urimelige vilkår — artikel 4, stk. 2 — artikel 6, stk. 1 — ugyldighedserklæring — den nationale rets tidsmæssige begrænsning af virkningerne af ugyldighedserklæring af et urimeligt vilkår)

(2017/C 053/10)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Granada, Audiencia Provincial de Alicante

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Francisco Gutiérrez Naranjo (sag C-154/15), Ana María Palacios Martínez (sag C-307/15) og Banco Popular Español SA (sag C-308/15)

Sagsøgte: Cajasur Banco SAU (sag C-154/15), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (BBVA) (sag C-307/15) samt Emilio Irlés López og Teresa Torres Andreu (sag C-308/15)

Konklusion

Artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at den er til hinder for en national retspraksis, der tidsbegrænser de restituerende virkninger, der er knyttet til en retslig erklæring om, at et vilkår i en kontrakt, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, er urimeligt i henhold til dette direktivs artikel 3, stk. 1, til alene at omfatte de beløb, der er betalt med urette i henhold til et sådant vilkår efter afsigelsen af den dom, hvori det er blevet fastslået, at vilkåret er urimeligt.

⁽¹⁾ EUT C 228 af 13.7.2015 og JO C 279 af 24.8.2015.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2016 — Europa-Kommissionen mod Aer Lingus Ltd, Ryanair Designated Activity Company og Irland

(Forenede sager C-164/15 P og C-165/15 P) ⁽¹⁾

(Appel — statsstøtte — national lufttransportafgift — anvendelse af forskellige satser — nedsat sats, der finder anvendelse på flyvninger, hvis destination er beliggende højst 300 km fra den nationale lufthavn — fordel — selektiv karakter — vurdering, såfremt afgiftsforanstaltningen kan udgøre en restriktion for den frie udveksling af tjenesteydelser — tilbagesøgning — punktafgift)

(2017/C 053/11)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved L. Flynn, D. Grespan, T. Maxian Rusche og B. Stromsky, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Aer Lingus Ltd (ved K. Bacon, QC, og A. Robertson, QC, samt barrister D. Bailey, for solicitor A. Burnside), Ryanair Designated Activity Company, tidligere Ryanair Ltd (ved B. Kennelly, QC, dikigeros I.-G. Metaxas-Maragkidis og avocat E. Vahida) og Irland (ved E. Creedon, J. Quaney og A. Joyce, som befuldmægtigede, bistået af E. Regan, SC, og B. Doherty, BL)

Konklusion

1) Irland bærer sine egne omkostninger. Den Europæiske Unions Rets domme af 5. februar 2015, *Aer Lingus mod Kommissionen* (T-473/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:78), og *Ryanair mod Kommissionen* (T-500/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:73), ophæves, i det omfang de annullerer artikel 4 i Kommissionens afgørelse 2013/199/EU af 25. juli 2012 om statsstøttesag SA.29064 (11/C, ex 11/NN) — Differentieret afgiftssats for flybilletter gennemført af Irland, for så vidt som denne artikel pålægger tilbagesøgning af støtten fra støttemodtagerne med et beløb, som i 70. betragtning til denne afgørelse er fastsat til 8 EUR pr. passager.

2) Kontraappellerne forkastes.

- 3) Europa-Kommissionen frifindes i de søgsmål, som Aer Lingus Ltd og Ryanair Designated Activity Company har anlagt med påstand om annullation af afgørelse 2013/199.
- 4) Aer Lingus Ltd og Ryanair Designated Activity Company bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger såvel for Den Europæiske Unions Ret som i sagen for Den Europæiske Unions Domstol.
- 5) Irland bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 205 af 22.6.2015.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Anonymi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis) mod Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalis kai Koinonikis Allilengyis (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Symvoulío tis Epikrateias — Grækenland)

(Sag C-201/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 98/59/EF — tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser — artikel 49 TEUF — etableringsfrihed — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 16 — frihed til at oprette og drive egen virksomhed — national lovgivning, der giver en administrativ myndighed beføjelse til at modsætte sig kollektive afskedigelser efter en vurdering af forholdene på arbejdsmarkedet, virksomhedens situation og hensynet til den nationale økonomi — alvorlig økonomisk krise — særdeles høj arbejdsløshed)

(2017/C 053/12)

Processprog: græsk

Den forelæggende ret

Symvoulío tis Epikrateias

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Anonymi Geniki Etairia Tsimenton Iraklis (AGET Iraklis)

Sagsøgt: Ypourgos Ergasias, Koinonikis Asfalis kai Koinonikis Allilengyis

Procesdeltager: Enosi Ergazomenon Tsimenton Chalkidas

Konklusion

- 1) Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser skal fortolkes således, at det principielt ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, i medfør af hvilken en arbejdsgiver, hvis der ikke foreligger en aftale med arbejdstagernes repræsentanter om en plan om kollektiv afskedigelse, kun kan gennemføre en sådan afskedigelse på betingelse af, at den kompetente nationale offentlige myndighed, som skal meddele en sådan plan, ikke inden for den frist, som er fastsat i nævnte lovgivning, og efter en gennemgang af sagens akter og en vurdering af forholdene på arbejdsmarkedet, virksomhedens situation og hensynet til den nationale økonomi træffer en begrundet afgørelse om ikke at godkende gennemførelsen af alle eller en del af de påtænkte afskedigelser. Dette gælder imidlertid ikke, hvis det viser sig, at denne lovgivning, henset til de tre bedømmelseskriterier, som nævnte lovgivning henviser til, og nævnte offentlige myndigheds konkrete anvendelse heraf, som er underlagt de kompetente retters efterprøvelse, indebærer, at bestemmelserne i dette direktiv fratages deres effektive virkning, hvilket det i givet fald tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

Artikel 49 TEUF skal fortolkes således, at den i en situation som den i hovedsagen omhandlede er til hinder for en national lovgivning som den, der er beskrevet i det første punktum i dette punkts første afsnit.

- 2) Den eventuelle omstændighed, at der i en medlemsstat foreligger en kontekst, der er kendetegnet ved en alvorlig økonomisk krise og særdeles høj arbejdsløshed, kan ikke påvirke de svar, der er givet i denne domskonklusions punkt 1.

⁽¹⁾ EUT C 221 af 6.7.2015.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Tele2 Sverige AB mod Post- og telestyrelsen (C-203/15) og Secretary of State for the Home Department mod og Tom Watson, Peter Brice og Geoffrey Lewis (C-698/15) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kammarrätten i Stockholm og Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Sverige og Forenede Kongerige)

(Forenede sager C-203/15 og C-698/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — elektronisk kommunikation — behandling af personoplysninger — fortrolighed i forbindelse med elektronisk kommunikation — beskyttelse — direktiv 2002/58/EF — artikel 5, 6 og 9 samt artikel 15, stk. 1 — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1 — national lovgivning — udbydere af elektroniske kommunikationstjenester — pligt vedrørende generel og uddifferentieret lagring af trafikdata og lokaliseringsdata — nationale myndigheder — adgang til data — ingen forudgående kontrol foretaget af en domstol eller af en uafhængig administrativ myndighed — forenelighed med EU-retten)

(2017/C 053/13)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Kammarrätten i Stockholm og Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Tele2 Sverige AB (C-203/15) og Secretary of State for the Home Department (C-698/15)

Sagsøgte: Post- og telestyrelsen (C-203/15) og Tom Watson, Peter Brice og Geoffrey Lewis (C-698/15)

Konklusion

- 1) Artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009, sammenholdt med artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning, der med henblik på bekæmpelse af kriminalitet fastsætter en generel og uddifferentieret lagring af samtlige trafikdata og lokaliseringsdata vedrørende samtlige abonnenter og registrerede brugere i forbindelse med samtlige midler til elektronisk kommunikation.
- 2) Artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58, som ændret ved direktiv 2009/136, sammenholdt med artikel 7, 8 og 11 samt artikel 52, stk. 1, i chartret om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning, der regulerer beskyttelsen af og sikkerheden vedrørende trafikdata og lokaliseringsdata, og navnlig de kompetente nationale myndigheders adgang til de lagrede data, uden i forbindelse med bekæmpelsen af kriminalitet at begrænse denne adgang til målet om bekæmpelse af grov kriminalitet, uden at undergive den nævnte adgang en forudgående kontrol foretaget af en domstol eller af en uafhængig administrativ myndighed og uden at stille et krav om, at de pågældende data lagres på EU's område.

- 3) Det andet spørgsmål, der er forelagt af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (appeldomstol (England og Wales) (afdelingen for civile sager), Det Forenede Kongerige)), kan ikke antages til realitetsbehandling.

⁽¹⁾ EUT C 221 af 6.7.2015 og EUT C 98 af 14.3.2016.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 21. december 2016 — Swiss International Air Lines AG mod The Secretary of State for Energy and Climate Change og Environment Agency (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-272/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2003/87/EF — ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner — pligt til returnering af emissionskvoter vedrørende flyvninger mellem Unionens medlemsstater og de fleste tredjelande — afgørelse nr. 377/2013/EU — artikel 1 — midlertidig fravigelse — udelukkelse af flyvninger til og fra flyvepladser i Schweiz — forskellig behandling af tredjelande — almindeligt ligebehandlingsprincip — ikke anvendeligt)

(2017/C 053/14)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Swiss International Air Lines AG

Sagsøgt: The Secretary of State for Energy and Climate Change og Environment Agency

Konklusion

Undersøgelsen af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 377/2013/EU af 24. april 2013 om midlertidig fravigelse fra direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, henset til ligebehandlingsprincippet, har ikke påvist noget forhold, der kan påvirke denne afgørelses gyldighed, for så vidt som den midlertidige fravigelse, som fastsættes i dennes artikel 1, fra de krav, der følger af artikel 12, stk. 2a, og af artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/101/EF af 19. november 2008, for så vidt angår returnering af kvoter for drivhusgasemissioner for flyvninger foretaget i 2012 mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og de fleste tredjelande, bl.a. ikke finder anvendelse på flyvninger til og fra flyvepladser i Schweiz.

⁽¹⁾ EUT C 279 af 24.8.2015.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. december 2016 — TDC A/S mod Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Østre Landsret — Danmark)

(Sag C-327/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — elektroniske kommunikationsnet og -tjenester — direktiv 2002/22/EF — forsyningspligt — artikel 12 og 13 — beregning af omkostningerne ved forsyningspligten — artikel 32 — kompensation for omkostningerne i forbindelse med supplerende obligatoriske tjenester — direkte virkning — artikel 107, stk. 1, TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF — maritime nød- og sikkerhedstjenester i Danmark og Grønland — nationale bestemmelser — indgivelse af en ansøgning om kompensation for omkostningerne i forbindelse med supplerende obligatoriske tjenester — tremånedersfrist — ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet)

(2017/C 053/15)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TDC A/S

Sagsøgt: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

Konklusion

- 1) Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), og herunder navnlig direktivets artikel 32, skal fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser, der fastsætter en kompensationsordning for varetagelse af supplerende obligatoriske tjenester, hvorefter en virksomhed ikke har krav på kompensation fra medlemsstaten for nettoomkostningerne ved varetagelse af en supplerende obligatorisk tjeneste, i det omfang virksomhedens overskud på andre tjenester, der er omfattet af virksomhedens forsyningspligt, overstiger underskuddet forbundet med varetagelsen af denne supplerende obligatoriske tjeneste.
- 2) Direktiv 2002/22 skal fortolkes således, at det er til hinder for nationale bestemmelser, i medfør af hvilke en virksomhed, der er udpeget til at varetage supplerende obligatoriske tjenester, kun har krav på kompensation fra medlemsstaten for nettoomkostningerne ved varetagelse af disse tjenester, hvis disse omkostninger udgør en urimelig byrde for virksomheden.
- 3) Direktiv 2002/22 skal fortolkes således, at det er til hinder for nationale bestemmelser, i medfør af hvilke en udpeget virksomheds nettoomkostninger ved varetagelsen af en forsyningspligt udgøres af forskellen mellem samtlige indtægter og samtlige omkostninger, der er forbundet med varetagelse af den pågældende ydelse, herunder de indtægter og omkostninger, som virksomheden også ville have haft uden at være pålagt forsyningspligt.
- 4) Under omstændigheder som dem, der er omhandlet i hovedsagen, har det forhold, at den virksomhed, som varetager en supplerende obligatorisk tjeneste som omhandlet i forsyningspligtdirektivets artikel 32, udfører denne tjeneste ikke alene på dansk område, men også på grønlandsk område, ikke betydning for fortolkningen af bestemmelserne i dette direktiv.
- 5) Artikel 32 i direktiv 2002/22 skal fortolkes således, at det har direkte virkning, for så vidt som det forbyder medlemsstaterne at lade den virksomhed, der har til opgave at varetage en supplerende obligatorisk tjeneste, bære alle eller en del af omkostningerne herved.

- 6) Loyalitetsprincippet, ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede, som underlægger en forsyningspligtudbyders indgivelse af ansøgninger om kompensation for underskuddet for det forgangne regnskabsår en frist på tre måneder at regne fra udløbet af den frist, som denne udbyder er pålagt for indsendelse af en årsrapport til den kompetente nationale myndighed, forudsat at denne frist ikke er mindre fordelagtig end den, der er fastsat i national ret for en tilsvarende ansøgning, og at den ikke gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve de rettigheder, der tillægges i henhold til direktiv 2002/22, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at undersøge.

⁽¹⁾ EUT C 294 af 7.9.2015.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 21. december 2016 — Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH mod Universität für Bodenkultur Wien og VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-355/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 89/665/EØF — klageprocedurer i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter — artikel 1, stk. 3 — søgsmålsinteresse — artikel 2a, stk. 2 — begrebet »den berørte tilbudsgiver« — retten for en tilbudsgiver, der af den ordregivende myndighed er blevet endeligt udelukket, til at indgive en klage over den senere beslutning om tildeling af kontrakten)

(2017/C 053/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

Sagsøgte: Universität für Bodenkultur Wien og VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien

Konklusion

Artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en tilbudsgiver, der er blevet udelukket fra en procedure for indgåelse af en offentlig kontrakt ved en beslutning fra den ordregivende myndighed, som er blevet endelig, nægtes adgang til at klage over beslutningen om tildeling af den pågældende offentlige kontrakt og indgåelsen af kontrakten, når alene denne fravalgte tilbudsgiver og den virksomhed, som har fået tildelt kontrakten, har afgivet bud, og den nævnte tilbudsgiver har gjort gældende, at budet fra den virksomhed, som har fået tildelt kontrakten, også burde være blevet fravalgt.

⁽¹⁾ EUT C 320 af 28.9.2015.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2016 — Associazione Italia Nostra Onlus mod Comune di Venezia m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto — Italien)

(Sag C-444/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — miljø — direktiv 2001/42/EF — vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet — artikel 3, stk. 3 — planer og programmer, for hvilke der kun skal gennemføres en miljøvurdering, hvis medlemsstaten fastslår, at de kan få væsentlig indvirkning på miljøet — gyldighed i forhold til EUF-traktaten og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — begrebet »mindre områder på lokalt plan« — national lovgivning, der henviser til de pågældende områders areal)

(2017/C 053/17)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Associazione Italia Nostra Onlus

Sagsøgt: Comune di Venezia, Ministero per i beni e le attività culturali, Regione del Veneto, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero della Difesa Capitaneria di Porto di Venezia og Agenzia del Demanio

Procesdeltager: Società Ca' Roman Srl

Konklusion

- 1) Gennemgangen af det første spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet i forhold til bestemmelserne i EUF-traktaten og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
- 2) Artikel 3, stk. 3, i direktiv 2001/42, sammenholdt med tiende betragtning hertil, skal fortolkes således, at begrebet »mindre områder på lokalt plan« i stk. 3 skal defineres med henvisning til arealet af det omhandlede område, forudsat at
 - planen eller programmet er udarbejdet og/eller vedtaget af en lokal myndighed, i modsætning til en regional eller national myndighed, og
 - det berørte område, der er omfattet af den lokale myndigheds stedlige kompetence, har en mindre størrelse i forhold til det område, der er omfattet af denne stedlige kompetence.

⁽¹⁾ EUT C 381 af 16.11.2015.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 21. december 2016 — Sidika Ucar (C-508/15) og Recep Kilic (C-509/15) mod Land Berlin (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin — Tyskland)

(Forenede sager C-508/15 og C-509/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — afgørelse nr. 1/80 — artikel 7, stk. 1 — opholdsret for familiemedlemmer til en tyrkisk arbejdstager, der har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat — betingelser — intet krav om, at den tyrkiske arbejdstager har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i de første tre år af familiemedlemmets ophold)

(2017/C 053/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Sidika Ucar (C-508/15) og Recep Kilic (C-509/15)

Sagsøgte: Land Berlin

Konklusion

Artikel 7, stk. 1, første led, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen skal fortolkes således, at denne bestemmelse giver en tyrkisk arbejdstagers familiemedlem, som har fået tilladelse til at indrejse i medlemsstaten med henblik på familiesammenføring, og som siden sin indrejse på denne medlemsstats område har boet sammen med den tyrkiske arbejdstager, ret til ophold i værtsmedlemsstaten, selv om den periode på mindst tre år, i hvilken arbejdstageren har haft tilknytning til det lovlige arbejdsmarked, ikke ligger i umiddelbar forlængelse af det pågældende familiemedlems indrejse til værtsmedlemsstaten, men ligger efter dette tidspunkt.

⁽¹⁾ EUT C 16 af 18.1.2016.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 21. december 2016 — Daniel Bowman mod Pensionsversicherungsanstalt (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof — Østrig)

(Sag C-539/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — direktiv 2000/78/EF — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — artikel 2, stk. 1 og 2 — forskelsbehandling på grund af alder — kollektiv overenskomst — længere oprykningsperiode mellem løntabellens første og andet løntrin — indirekte forskelsbehandling på grund af alder)

(2017/C 053/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Daniel Bowman

Sagsøgt: Pensionsversicherungsanstalt

Konklusion

Artikel 2, stk. 1 og 2, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national kollektiv overenskomst som den, der er omhandlet i hovedsagen, i henhold til hvilken en ansat, der har ret til, at hans skoleperioder medregnes med henblik på hans indplacering på en løntabels løntrin, er underlagt en forlængelse af fristen for oprykning fra første til andet løntrin, når denne forlængelse finder anvendelse i forhold til enhver ansat, der har ret til, at disse perioder medregnes, herunder retroaktivt i forhold til de personer, der allerede er rykket op på de efterfølgende løntrin.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 25.1.2016.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 21. december 2016 — Interservice d.o.o. Koper mod Sándor Horváth (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kúria — Ungarn)

(Sag C-547/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — EF-toldkodeks — forordning (EØF) nr. 2913/92 — artikel 96 — proceduren for ekstern forsendelse — begrebet »transportør« — manglende frembydelse af varerne på bestemmelsestoldstedet — ansvar — underentreprenør på transporten, som har overleveret varerne til hovedtransportøren på parkeringspladsen ved bestemmelsestoldstedet og dernæst på ny har fået ansvaret for varerne med henblik på efterfølgende transport)

(2017/C 053/20)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Interservice d.o.o. Koper

Sagsøgt: Sándor Horváth

Konklusion

1) Begrebet »transportør«, som i henhold til artikel 96, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 648/2005 af 13. april 2005, skal fortolkes således, at det omfatter enhver, der faktisk udfører transport af varer under proceduren for ekstern fællesskabsforsendelse og har accepteret denne transport med kendskab til, at varerne er underlagt denne procedure, herunder en underentreprenør på transporten.

- 2) Artikel 96, stk. 2, i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 648/2005, skal fortolkes således, at en underentreprenør på transporten som den i hovedsagen omhandlede, som for det første har overdraget varerne med det ledsagende forsendelsesdokument til hovedtransportøren på en parkeringsplads ved bestemmelsestoldstedet og for det andet på ny har taget varerne i besiddelse med henblik på en efterfølgende transport, alene har pligt til at sikre sig, at varerne er blevet frembudt på bestemmelsestoldstedet, og alene kan holdes ansvarlig, hvis der ikke er sket en sådan frembydelse, såfremt han, da han tog varerne i besiddelse på ny, vidste, at forsendelsesproceduren ikke var blevet behørigt afsluttet, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at undersøge.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 25.1.2016.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 21. december 2016 — Concurrence SARL mod Samsung Electronics France SAS og Amazon Services Europe Sàrl (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation — Frankrig)

(Sag C-618/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 44/2001 — retternes kompetence — sager om erstatning uden for kontrakt — selektivt distributionsnet — videresalg via internettet uden for et distributionsnet — søgsmål med påstand om, at det ulovlige forhold bringes til ophør — tilknytningsmoment)

(2017/C 053/21)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Concurrence SARL

Sagsøgte: Samsung Electronics France SAS og Amazon Services Europe Sàrl

Konklusion

Artikel 5, nr. 3), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at med henblik på at tildele den ved denne bestemmelse overdragne kompetence til at påkende et erstatningsøgsmål baseret på en krænkelse af forbuddet mod salg uden for et selektivt distributionsnet som følge af udbud på websteder i de forskellige medlemsstater af produkter, der er omfattet af nævnte net, skal det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået, anses for at være den medlemsstat, på hvis område nævnte salgsforbud beskyttes ved hjælp af det omhandlede søgsmål, hvilket er det område, hvor sagsøgeren påstår at have lidt et faldende salg.

⁽¹⁾ EUT C 38 af 1.2.2016.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 21. december 2016 — Länsförsäkringar AB mod Matek A/S (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Högsta domstolen — Sverige)

(Sag C-654/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — EU-varemærker — forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 9, stk. 1, litra b) — artikel 15, stk. 1 — artikel 51, stk. 1, litra a) — omfanget af indehaverens eneret — femårsperiode efter registrering)

(2017/C 053/22)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Högsta domstolen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Länsförsäkringar AB

Sagsøgt: Matek A/S

Konklusion

Artikel 9, stk. 1, litra b), Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker, sammenholdt med denne forordnings artikel 15, stk. 1, og artikel 51, stk. 1, litra a), skal fortolkes således, at i perioden på fem år regnet fra registreringen af et EU-varemærke kan varemærkets indehaver i tilfælde af risiko for forveksling forbyde tredjemand at gøre erhvervsmæssig brug af et tegn, der er identisk med eller ligner indehaverens varemærke, for alle de varer og tjenesteydelser, som er identiske med eller ligner dem, for hvilke varemærket er registreret, uden at skulle påvise, at der er gjort reel brug af det nævnte varemærke for disse varer og tjenesteydelser.

(¹) EUT C 48 af 8.2.2016.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 21. december 2016 — Rådet for Den Europæiske Union mod Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) og Europa-Kommissionen

(Sag C-104/16 P) (¹)

(Appel — forbindelser udadtil — aftale mellem Den Europæiske Union og Kongeriget Marokko vedrørende liberaliseringsforanstaltninger for landbrug og fiskeri — afgørelse, der godkender indgåelsen af en international aftale — annullationssøgsmål — antagelse til realitetsbehandling — søgsmålskompetence — den territoriale anvendelse af aftalen — fortolkning af aftalen — princippet om selvbestemmelse — princippet om traktaters relative virkning)

(2017/C 053/23)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Rådet for Den Europæiske Union (ved H. Legal, A. de Elera-San Miguel Hurtado og A. Westerhof Löfflerová, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) (ved avocat G. Devers) og Europa-Kommissionen (ved F. Castillo de la Torre, E. Paasivirta og B. Eggers, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgeren: Kongeriget Belgien (ved C. Pochet og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede), Forbundsrepublikken Tyskland (ved T. Henze, som befuldmægtiget), Kongeriget Spanien (ved M. Sampol Pucurull og S. Centeno Huerta, som befuldmægtigede), Den Franske Republik (ved F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas, F. Fize og B. Fodda, som befuldmægtigede), Den Portugisiske Republik (ved L. Inez Fernandes og M. Figueiredo, som befuldmægtigede) og Confédération marocaine de l'agriculture et du développement rural (Comader) (ved avocats J.-F. Bellis, M. Struys, A. Bailleux, L. Eskenazi og R. Hicheri)

Konklusion

1) Den Europæiske Unions Rets dom af 10. december 2015, Front Polisario mod Rådet (T-512/12, EU:T:2015:953), ophæves.

2) Sagen anlagt af Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro (Front Polisario) afvises.

- 3) *Front populaire pour la libération de la saguia-el-hamra et du rio de oro* (Front Polisario) bærer sine egne omkostninger og betaler de af Rådet for Den Europæiske Union afholdte omkostninger.
- 4) Kongeriget Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Portugisiske Republik, Europa-Kommissionen og *Confédération marocaine de l'agriculture et du développement rural* (Comader) bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 111 af 29.3.2016.

Appel iværksat den 20. juni 2016 af Europäischer Tier- og Naturschutz e.V. og Horst Giesen til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 14. juni 2016 i sag T-595/15, Europäischer Tier- und Naturschutz e.V. og Horst Giesen mod Europa-Kommissionen

(Sag C-343/16 P)

(2017/C 053/24)

Processprog: tysk

Parter

Appellanter: Europäischer Tier- und Naturschutz e.V. og Horst Giesen (ved Rechtsanwalt Dr. P. Brockmann)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Den Europæiske Unions Domstol (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 12. januar 2017 forkastet appellen og besluttet, at appellanterne skal bære deres egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgien) den 26. september 2016 — Karim Boudjellal mod Rauwers Contrôle SA

(Sag C-508/16)

(2017/C 053/25)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Karim Boudjellal

Sagsøgt: Rauwers Contrôle SA

Ved kendelse af 11. januar 2017 har Domstolen (Syvende Afdeling) fastslået, at det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at besvare de spørgsmål, som Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgien) har forelagt.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hamburg (Tyskland) den 4. november 2016 — Birgit Bossen m.fl. mod Brussels Airlines

(Sag C-559/16)

(2017/C 053/26)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Birgit Bossen, Anja Bossen og Gudula Gräßmann

Sagsøgt: Brussels Airlines

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 7, stk. 1, andet punktum, i forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾ (herefter »forordningen«) fortolkes således, at begrebet »distancen« alene omfatter den direkte distance mellem afgangsstedet og det sidste bestemmelsessted, beregnet efter storcirkelmetoden, uanset den faktisk tilbagelagte flyverute?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EØS-relevant tekst) — Erklæring fra Kommissionen (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. november 2016 — Stadt Wuppertal mod Maria Elisabeth Bauer

(Sag C-569/16)

(2017/C 053/27)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Stadt Wuppertal

Sagsøgt: Maria Elisabeth Bauer

Præjudicielt spørgsmål

Giver artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden ⁽¹⁾ eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder arvingen efter en arbejdstager, der er død under ansættelsen, ret til en finansiel godtgørelse for den minimale årlige ferieperiode, der tilkom arbejdstageren inden dennes død, hvilket er udelukket i henhold til § 7, stk. 4, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie), sammenholdt med § 1922, stk. 1, i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyske borgerlige lovbog)?

⁽¹⁾ EUT L 299, s. 9.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesarbeitsgericht (Tyskland) den 10. november 2016 — Volker Willmeroth i sin egenskab af indehaver af TWI Technische Wartung und Instandsetzung Volker Willmeroth e. K. mod Martina Broßonn

(Sag C-570/16)

(2017/C 053/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesarbeitsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Volker Willmeroth i sin egenskab af indehaver af TWI Technische Wartung und Instandsetzung Volker Willmeroth e. K.

Sagsøgt: Martina Broßonn

Præjudicielle spørgsmål

1) Giver artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF⁽¹⁾ af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden eller artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder arvingen efter en arbejdstager, der er død under ansættelsen, ret til en finansiel godtgørelse for den minimale årlige ferieperiode, der tilkom arbejdstageren inden dennes død, hvilket er udelukket i henhold til § 7, stk. 4, i Bundesurlaubsgesetz (den tyske forbundslov om ferie), sammenholdt med § 1922, stk. 1, i Bürgerliches Gesetzbuch (den tyske borgerlige lovbog)?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

Gælder dette også, såfremt arbejdsforholdet bestod mellem to privatpersoner?

⁽¹⁾ EFTL L 299, s. 9.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Berlin (Tyskland) den 14. november 2016 — INEOS Köln GmbH mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-572/16)

(2017/C 053/29)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: INEOS Köln GmbH

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Præjudicielt spørgsmål

Er bestemmelserne i artikel 10a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF⁽¹⁾ samt bestemmelserne i Kommissionens afgørelse af 27. april 2011 om fastlæggelse af midlertidige EU-regler for harmoniseret gratistildeling af emissionskvoter i henhold til artikel 10a i direktiv 2003/87/EF⁽²⁾ til hinder for en bestemmelse i en medlemsstat, som for handelsperioden 2013-2020 fastsætter en materiel præklusionsfrist for ikke rettidigt indgivne ansøgninger om tildeling af gratis emissionscertifikater til bestående anlæg og i denne forbindelse udelukker berigtigelse af fejl eller supplerende af (ufuldstændige) oplysninger i ansøgningen om tildeling, som først konstateres efter udløbet af den frist, som medlemsstaten har fastsat?

⁽¹⁾ EFT L 275, s. 32.

⁽²⁾ EFT L 130, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 15. december 2016 — Khadija Jafari og Zainab Jafari

(Sag C-646/16)

(2017/C 053/30)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Khadija Jafari og Zainab Jafari

Sagsøgt: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal der ved fortolkningen af artikel 2, litra m), artikel 12 og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 ⁽¹⁾ af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (omarbejdning), herefter »Dublin III-forordningen«, tages hensyn til andre retsakter, med hvilke Dublin III-forordningen har berøringspunkter, eller skal disse bestemmelser tillægges en betydning uafhængigt heraf?

2. Såfremt Dublin III-forordningens bestemmelser skal fortolkes uafhængigt af andre retsakter:

a) Skal den omstændighed, at en medlemsstat under de forhold, der foreligger i hovedsagerne, og som er kendetegnet ved, at de fandt sted i en periode, hvor de nationale myndigheder i de stater, der spillede den største rolle i denne forbindelse, stod over for et usædvanligt stort antal personer, der ønskede at rejse gennem deres område, reelt har accepteret en indrejse på sit område, der alene fandt sted med henblik på at rejse gennem den pågældende medlemsstat og ansøge om international beskyttelse i en anden medlemsstat, anses for »visum« som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 2, litra m), og artikel 12?

Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares bekræftende:

b) Skal det med hensyn til den reelle accept af indrejsen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« har mistet sin gyldighed ved udrejsen fra den pågældende medlemsstat?

c) Skal det med hensyn til den reelle accept af indrejsen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« stadig er gyldigt, såfremt udrejsen fra den pågældende medlemsstat endnu ikke har fundet sted, eller mister »visummet« uanset den udeblevne udrejse sin gyldighed på det tidspunkt, hvor en ansøger endeligt opgiver sit forehavende om at ville rejse til en anden medlemsstat?

d) Indebærer den omstændighed, at ansøgeren opgiver sit forehavende om at ville rejse til den medlemsstat, der oprindeligt var tænkt som destination, at der er tale om, at der er begået svig, efter at »visummet« er udstedt, som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 12, stk. 5, således at den medlemsstat, der har udstedt »visummet«, ikke er ansvarlig?

Såfremt spørgsmål 2, litra a), besvares benægtende:

e) Skal formuleringen »[at en ansøger] ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland« i Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1, fortolkes således, at der under de nævnte særlige forhold i hovedsagerne ikke skal antages at foreligge en ulovlig passage af den ydre grænse?

3. Såfremt Dublin III-forordningens bestemmelser skal fortolkes under hensyntagen til andre retsakter:

- a) Skal der ved vurderingen af, om der foreligger en »ulovlig passage« af grænsen som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1, navnlig tages hensyn til, om indrejsebetingelserne i henhold til Schengen-grænsekodeksen — navnlig i henhold til artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 ⁽¹⁾ af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage, der som følge af indrejsetidspunktet finder anvendelse på hovedsagerne, er opfyldt?

Såfremt spørgsmål 3, litra a), besvares benægtende:

- b) Hvilke EU-retlige forskrifter skal der navnlig tages hensyn til ved vurderingen af, om der foreligger en »ulovlig passage« af grænsen som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1?

Såfremt spørgsmål 3, litra a), besvares bekræftende:

- c) Skal den omstændighed, at en medlemsstat under de forhold, der foreligger i hovedsagerne, og som er kendetegnet ved, at de fandt sted i en periode, hvor de nationale myndigheder i de stater, der spillede den største rolle i denne forbindelse, stod over for et usædvanligt stort antal personer, der ønskede at rejse gennem deres område, uden at undersøge omstændighederne i det konkrete tilfælde reelt har accepteret en indrejse på sit område, der alene fandt sted med henblik på at rejse gennem den pågældende medlemsstat og ansøge om international beskyttelse i en anden medlemsstat, anses for tilladelse til indrejse som omhandlet i Schengen-grænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c)?

Såfremt spørgsmål 3, litra a), og c) besvares bekræftende:

- d) Indebærer en tilladelse til indrejse i henhold til Schengen-grænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c), at der skal antages at foreligge en tilladelse, der kan sidestilles med et visum som omhandlet i Schengen-grænsekodeksens artikel 5, stk. 1, litra b), og dermed et »visum« i henhold til Dublin III-forordningens artikel 2, litra m), således at der ved anvendelsen af bestemmelserne om fastsættelse af den ansvarlige medlemsstat i henhold til Dublin III-forordningen også skal tages hensyn til denne forordnings artikel 12?

Såfremt spørgsmål 3, litra a), c) og d) besvares bekræftende:

- e) Skal det med hensyn til den reelle accept af indreisen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« har mistet sin gyldighed ved udreisen fra den pågældende medlemsstat?
- f) Skal det med hensyn til den reelle accept af indreisen med henblik på gennemrejse lægges til grund, at »visummet« stadig er gyldigt, såfremt udreisen fra den pågældende medlemsstat endnu ikke har fundet sted, eller mister »visummet« uanset den udeblevne udrejse sin gyldighed på det tidspunkt, hvor en ansøger endeligt opgiver sit forehavende om at ville rejse til en anden medlemsstat?
- g) Indebærer den omstændighed, at ansøgeren opgiver sit forehavende om at ville rejse til den medlemsstat, der oprindeligt var tænkt som destination, at der er tale om, at der er begået svig, efter at »visummet« er udstedt, som omhandlet i Dublin III-forordningens artikel 12, stk. 5, således at den medlemsstat, der har udstedt »visummet«, ikke er ansvarlig?

Såfremt spørgsmål 3, litra a), og c) besvares bekræftende, men spørgsmål 3, litra d), besvares benægtende:

- h) Skal formuleringen »[at en ansøger] ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland« i Dublin III-forordningens artikel 13, stk. 1, fortolkes således, at den grænsepassage, der kvalificeres som tilladelse til indrejse som omhandlet i Schengen-grænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra c), under de nævnte særlige forhold i hovedsagerne ikke skal anses for en ulovlig passage af den ydre grænse?

⁽¹⁾ EUT L 180, s. 31.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15.3.2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengen-grænsekodeks) (EUT L 105, s. 1).

Appel iværksat den 21. december 2016 af Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. oktober 2016 i sag T-699/15, Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH mod Det Europæiske Kemikalieagentur

(Sag C-663/16 P)

(2017/C 053/31)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH (ved avocate M. Grunchard, avocat K. Van Maldegem og Advocate P. Sellar)

Den anden part i appelsagen: Det Europæiske Kemikalieagentur

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens kendelse i sag T-669/15 ophæves.
- Sagen antages til realitetsbehandling og hjemvises til Retten til afgørelse vedrørende sagens realitet.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på at tage stilling til, om sagen kan realitetsbehandles for så vidt angår appellanternes påstand om annullation af den anfægtede retsakt, og såfremt det er relevant træffe afgørelse vedrørende sagens realitet.
- Appellindstævnte tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger (herunder omkostningerne vedrørende formalitetsindsigelsen ved Retten).

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne gør gældende, at Retten foretog en urigtig fortolkning og anvendelse af loven, hvilket resulterede i, at den begik en retlig fejl, idet den fastslog, at appellanternes søgsmål om annullation af den anfægtede retsakt ikke kunne antages til realitetsbehandling.

Appellanterne gør navnlig gældende, at Retten begik flere retlige fejl i forbindelse med sin begrundelse og fortolkning af de retlige rammer, der fandt anvendelse på appellanternes situation. Dette resulterede i, at Retten begik følgende retlige fejl:

- Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen og anvendelsen af artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement ved at tage stilling til sagens realitet,
- Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen og anvendelsen af artikel 130, stk. 7, i Rettens procesreglement, idet den ikke henskød sin afgørelse vedrørende sagens realitet, indtil den havde fået forelagt en fuldstændig gennemgang af argumenterne vedrørende sagens indhold.

Idet Retten fastslog, at appellanternes søgsmål ikke kunne antages til realitetsbehandling, tilsidesatte den desuden appellanternes ret til forsvar, deres ret til adgang til domstolsprøvelse og begrundelsespligten, der er grundlæggende rettigheder for borgerne og som således afspejler EU-rettens generelle principper.

På denne baggrund gør appellanterne gældende, at Rettens kendelse i sag T-669/15 bør ophæves, og at Domstolen skal træffe afgørelse om, at sagen kan realitetsbehandles og hjemvise den til Retten til afgørelse vedrørende sagens realitet.

Appel iværksat den 21. december 2016 af Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. oktober 2016 i sag T-543/15, Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH mod Det Europæiske Kemikalieagentur

(Sag C-666/16 P)

(2017/C 053/32)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Lysoform Dr. Hans Rosemann GmbH og Ecolab Deutschland GmbH (ved advokaterne M. Grunchard, K. Van Maldegem og P. Sellar)

Den anden part i appelsagen: Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA)

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Kendelsen afsagt af Retten i sag T-543/15 ophæves.
- Sagen antages til realitetsbehandling og hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse vedrørende sagens realitet.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om, at appellanternes stævning med påstand om annullation af den anfægtede akt kan antages til realitetsbehandling. Og herefter træffes der, såfremt det er relevant, afgørelse om sagens realitet.
- Appellindstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger (herunder omkostningerne i forbindelse med formalitetsindsigelsen for Retten).

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har gjort gældende, at Retten foretog en urigtig fortolkning og anvendelse af EU-retten, hvilket førte til, at den begik en retlig fejl ved at fastslå, at appellanternes stævning med påstand om annullation af den anfægtede retsakt skulle afvises.

Appellanterne har navnlig anført, at Retten begik flere fejl i dens præmisser og i forbindelse med fortolkningen af de lovbestemmelser, der fandt anvendelse på appellantens situation. Dette resulterede i, at Retten begik følgende retlige fejl:

- Retten begik en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement ved at indlede behandlingen af sagens realitet.
- Retten begik en retlig fejl i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af artikel 130, stk. 7, i Rettens procesreglement ved at undlade at udsætte dens afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling, indtil den havde hørt en fuldstændig gennemgang af argumenterne vedrørende sagens realitet.

Endvidere tilsidesatte Retten ved at fastslå, at appellanternes stævning skulle afvises fra realitetsbehandling, deres ret til forsvar, deres ret til adgang til domstolsprøvelse og begrundelsespligten, der er grundlæggende rettigheder for borgerne og således afspejler EU-retten generelle principper.

Af disse grunde har appellanterne gjort gældende, at Rettens kendelse i sag T-543/15 bør ophæves og at Domstolen skal træffe afgørelsen om sagens antagelse til realitetsbehandling og hjemvise sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om sagens realitet.

RETTE

Rettens dom af 10. januar 2017 — Gascogne Sack Deutschland GmbH og Gascogne mod Den Europæiske Union

(Sag T-577/14) ⁽¹⁾

(Ansvar uden for kontraktforhold — præcisering af stævningen — forældelse — antagelse til realitetsbehandling — artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder — rimelig sagsbehandlingstid — materiel skade — lidte tab — renter af det ikke-betalte bødeløb — omkostninger til bankgaranti — fortabelse af en mulighed — ikke-økonomisk skade — årsagsforbindelse)

(2017/C 053/33)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Gascogne Sack Deutschland GmbH (Wieda, Tyskland) og Gascogne (Saint-Paul-les-Dax, Frankrig) (ved advokaterne F. Puel, E. Durand og L. Marchal)

Sagsøgt: Den Europæiske Union, repræsenteret ved Den Europæiske Unions Domstol (først ved A. Placco, derefter ved J. Ingelram og S. Chantre, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Europa-Kommissionen (ved N. Khan, V. Bottka og P. van Nuffel, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand støttet på artikel 268 TEUF med henblik på at opnå erstatning for den skade, som sagsøgerne angiveligt har lidt som følge af varigheden af proceduren for Retten i forbindelse med de sager, der gav anledning til dom af 16. november 2011, Groupe Gascogne mod Kommissionen (T-72/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:671), og af 16. november 2011, Sachsa Verpackung mod Kommissionen (T-79/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:674).

Konklusion

- 1) Den Europæiske Union, repræsenteret ved Den Europæiske Unions Domstol, tilpligtes at betale en erstatning på 47 064,33 EUR til Gascogne for den materielle skade, som dette selskab har lidt på grund af overskridelsen af den rimelige sagsbehandlingstid i de sager, der gav anledning til dom af 16. november 2011, Groupe Gascogne mod Kommissionen (T-72/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:671), og af 16. november 2011, Sachsa Verpackung mod Kommissionen (T-79/06, ikke trykt i Sml., EU:T:2011:674). Denne erstatning revalueres ved en forrentning, der beregnes fra den 4. august 2014 og indtil afsigelsen af nærværende dom, med den af Eurostat (Den Europæiske Unions Statistiske Kontor) konstaterede årlige inflationsrate for den pågældende periode i den medlemsstat, hvor dette selskab er beliggende.
- 2) Unionen, repræsenteret ved Domstolen, tilpligtes at betale en erstatning på 5 000 EUR til Gascogne Sack Deutschland GmbH og en erstatning på 5 000 EUR til Gascogne for den ikke-økonomiske skade, som disse selskaber hver for sig har lidt på grund af overskridelsen af den rimelige sagsbehandlingstid i sagerne T-72/06 og T-79/06.
- 3) De erstatninger, der er omhandlet i punkt 1) og 2), forhøjes med morarenter fra afsigelsen af nærværende dom, og indtil det fulde erstatningsbeløb er blevet betalt på grundlag af den sats, som er fastsat af Den Europæiske Centralbank (ECB) for dennes vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med 2 procentpoint.
- 4) I øvrigt frifindes Unionen.

- 5) Unionen, repræsenteret ved Domstolen, tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, der er opstået for Gascogne Sack Deutschland og Gascogne, og som vedrører den formalitetsindsigelse, der gav anledning til kendelse af 2. februar 2015, Gascogne Sack Deutschland og Gascogne mod Unionen (T- 577/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:80).
- 6) Gascogne Sack Deutschland og Gascogne på den ene side og Unionen, repræsenteret ved Domstolen, på den anden side, bærer deres egne omkostninger vedrørende den sag, der gav anledning til nærværende dom.
- 7) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 351 af 6.10.2014.

Rettens dom af 11. januar 2017 — Topps Europe mod Kommissionen

(Sag T-699/14) ⁽¹⁾

(»Konkurrence — karteller — misbrug af dominerende stilling — tildeling af licenser vedrørende intellektuelle ejendomsrettigheder angående fodbold-samleobjekter — afgørelse om afvisning af en klage — adgang til sagsakterne — artikel 8, stk. 1, i forordning (EF) nr. 773/2004 — åbenbart urigtigt skøn — relevant marked — enelicens — mærkeeksklusivitet — overpriser«)

(2017/C 053/34)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Topps Europe Ltd (Milton Keynes, Det Forenede Kongerige) (først ved solicitors R. Vidal og A. Penny og B. Kennelly, QC, derefter ved R. Subiotto, QC, og advokat A. Cleenewerck de Crayencour og endeligt ved T. de la Mare, QC)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved F. Jimeno Fernández og M. Farley, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Det Internationale Fodboldforbund (FIFA) (Zürich, Schweiz) (ved advokaterne A. Barav og D. Reymond) og Panini SpA (Modena, Italien) (ved advokaterne F. Wijckmans, F. Tuytschaever og M. Varga)

Sagens genstand

Påstand støttet på artikel 263 TEUF om annullation af Kommissionens afgørelse K(2014)5123 final af 15. juli 2014 om afvisning af en klage indgivet af sagsøgeren i sag AT.39899 — tildeling af licenser vedrørende intellektuelle ejendomsrettigheder vedrørende angående fodbold-samleobjekter.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Topps Europe Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen, Det Internationale Fodboldforbund (FIFA) og Panini SpA afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 448 af 15.12.2014.

Rettens kendelse af 16. december 2016 — Ica Foods mod EUIPO — San Lucio (GROK)**(Sag T-774/14) ⁽¹⁾****(EU-varemærker — ugyldighedssag — tilbagetagelse af registreringsansøgning — uforment at træffe afgørelse)**

(2017/C 053/35)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Ica Foods SpA (Pomezia, Italien) (ved advokat A. Nespega)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved L. Rampini, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: San Lucio Srl (San Gervasio Bresciano, Italien) (ved advokat F. Sangiacomo)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 9. september 2014 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1815/2013-2) vedrørende en indsigelsessag mellem San Lucio Srl og Ica Foods SpA.

Konklusion

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) San Lucio Srl og Ica Foods SpA bærer deres egne omkostninger og betaler hver halvdelen af de omkostninger, der er afholdt af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO).

⁽¹⁾ EUT C 26 af 26.1.2015.

Sag anlagt den 7. november 2016 — Salehi mod Kommissionen**(Sag T-773/16)**

(2017/C 053/36)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Dominik Salehi (Bremen, Tyskland) (ved advokat C. Drews)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at sagsøgte har tilsidesat artikel 1, stk. 4, i forordning (EF) nr. 539/2001 (som ændret ved forordning (EU) nr. 1289/2013), idet den har undladt dels at træffe de i den nævnte bestemmelse fastsatte foranstaltninger, som sagsøgeren har anmodet om i skrivelse af 1. juli 2016 og 16. september 2016, dels at tilsende sagsøgeren en meddelelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af gensidighedsprincippet gennem den strenge anvendelse af Visa Waiver Improvement and Terrorist Travel Prevention Act of 2015.
2. Andet anbringende om sagsøgtes passivitet.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke har truffet foranstaltninger i henhold til artikel 1, stk. 4, litra e), nr. i), i Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EFT 2001, L 81, s. 1).

Sag anlagt den 30. november 2016 — QG mod Kommissionen

(Sag T-845/16)

(2017/C 053/37)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: QG (Madrid, Spanien) (ved advokaterne L. Ruiz Ezquerra, R. Oncina Borrego, I. Sobrepera Millet og A. Hernández Pardo)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kommissionens afgørelse af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN), som Spanien har indrømmet visse fodboldklubber, er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, og artikel 108, stk. 3, TEUF, da muligheden for en konsolidering af regnskaber, der er opstået som følge af den tilladelse, som fire klubber i medfør af lov nr. 10/1990 har fået til at deltage i forskellige sportsgrene, ligesom anvendelsen af en lavere selskabsbeskatningssats, også er en statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked, hvilket Kommissionen skulle have fastslået.
- Følgelig annulleres/ophæves foranstaltningen, og Kongeriget Spanien pålægges at tilbagesøge den støtte, der er erklæret uforenelig med det indre marked, hos modtagerne. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, og artikel 108, stk. 3, TEUF.

Sagsøgeren, en basketballklub, er enig i den anfægtede retsakt, for så vidt som Kommissionen deri fastslog, at den ved lov nr. 10/1990 indførte foranstaltning, som består i at yde visse fodboldklubber fortrinsbehandling inden for selskabsbeskatning gennem en lavere beskatningssats, er uforenelig med det indre marked.

Sagsøgeren er ikke desto mindre af den opfattelse, at Kommissionen burde være nået frem til den samme konklusion med hensyn til den skattemæssige fordel, som lov nr. 10/1990 også giver mulighed for, hvorved sådanne klubber tillades at deltage i forskellige sportsgrene.

Det var alene de klubber, som kunne deltage i professionelle turneringer i forskellige sportsgrene, der kunne konsolidere de regnskaber, som var forbundet med fodbold og basketball — de vigtigste sportsgrene i Europa — hvilket havde direkte virkninger for beregningen af beskatningsgrundlaget for selskabsbeskatningen. En konsolidering af regnskaberne giver således mulighed for at nedsætte de betydelige indtægter fra fodbold med de tab, som er forbundet med basketball, således at beskatningsgrundlaget for selskabsbeskatningen og den skyldige skat nedsættes væsentligt.

Sag anlagt den 30. november 2016 — QF mod Kommissionen

(Sag T-846/16)

(2017/C 053/38)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: QF (Barcelona, Spanien) (ved advokaterne L. Ruiz Ezquerro, R. Oncina Borrego, I. Sobrepera Millet og A. Hernández Pardo)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kommissionens afgørelse af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.29769 (2013/C) (ex 2013/NN), som Spanien har indrømmet visse fodboldklubber, er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF, og artikel 108, stk. 3, TEUF, da muligheden for en konsolidering af regnskaber, der er opstået som følge af den tilladelse, som fire klubber i medfør af lov nr. 10/1990 har fået til at deltage i forskellige sportsgrene, ligesom anvendelsen af en lavere selskabsbeskatningssats, også er en statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked, hvilket Kommissionen skulle have fastslået.
- Følgelig annulleres/ophæves foranstaltningen, og Kongeriget Spanien pålægges at tilbagesøge den støtte, der er erklæret uforenelig med det indre marked, hos modtagerne. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som dem, der er gjort gældende i sag T-845/16, QG mod Kommissionen.

Sag anlagt den 30. november 2016 — Access Info Europe mod Kommissionen

(Sag T-851/16)

(2017/C 053/39)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Access Info Europe (Madrid, Spanien) (ved advokaterne O. Brouwer, E. Raedts og J. Wolfhagen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse C(2016) 6029 af 19. september 2016 om afslag på aktindsigt i de af sagsøgeren ansøgte dokumenter i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder eventuelle intervenerende parter omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Det første anbringende vedrører det forhold, at Kommissionen ikke har anvendt artikel 4, stk. 1, litra a), tredje led, i forordning (EF) nr. 1049/2001 korrekt, da den har truffet afgørelse om, at aktindsigt i de ønskede dokumenter vil være til alvorlig skade for beskyttelsen af internationale forbindelser.
2. Med det andet anbringende anføres det, at Kommissionen ikke har anvendt artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning (EF) nr. 1049/2001 korrekt, da den har truffet afgørelse om, at aktindsigt i de ønskede dokumenter vil være til skade for beskyttelsen af de retslige procedurer, der var indledt i sagerne T-192/16, T-193/16 og T-257/16, og at aktindsigt i de nævnte dokumenter vil være til skade for Kommissionens interesse i at søge juridisk rådgivning og modtage åben, objektiv og omfattende rådgivning. Det anføres ligeledes, at Kommissionen ikke har anerkendt, at aktindsigt i de ønskede dokumenter er af en mere tungtvejende offentlig interesse, og at de derfor bør udleveres.
3. Med det tredje anbringende anføres det, at Kommissionen ikke har anvendt artikel 4, stk. 3, første og andet afsnit, i forordning (EF) nr. 1049/2001 korrekt, da den har truffet afgørelse om, at aktindsigt i de ønskede dokumenter vil være til alvorlig skade for beslutningsprocessen, og/eller idet den har undladt at anerkende, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse, navnlig fordi den pågældende beslutningsproces er afsluttet.
4. Med det fjerde anbringende anføres det subsidiært, at Kommissionen ikke har anvendt artikel 4, stk. 6, i forordning (EF) nr. 1049/2001 korrekt, da den ikke har givet i det mindste delvis aktindsigt i de ønskede dokumenter, som den har tilbageholdt i deres helhed.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).

Sag anlagt den 30. november 2016 — Access Info Europe mod Kommissionen

(Sag T-852/16)

(2017/C 053/40)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Access Info Europe (Madrid, Spanien) (ved advokaterne O. Brouwer, E. Raedts og J. Wolfhagen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse C(2016) 6030 af 19. september 2016 om afslag på aktindsigt i de af sagsøgeren ansøgte dokumenter i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽¹⁾ annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder eventuelle intervenerende parter omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Det første anbringende vedrører det forhold, at Kommissionen ikke har anvendt artikel 4, stk. 1, litra a), tredje led, i forordning (EF) nr. 1049/2001 korrekt, da den har truffet afgørelse om, at aktindsigt i de ønskede dokumenter vil være til alvorlig skade for beskyttelsen af internationale forbindelser.

2. Med det andet anbringende anføres det, at Kommissionen ikke har anvendt artikel 4, stk. 2, andet led, i forordning (EF) nr. 1049/2001 korrekt, da den har truffet afgørelse om, at aktindsigt i de ønskede dokumenter vil være til skade for beskyttelsen af de retslige procedurer, der var indledt i sagerne T-192/16, T-193/16 og T-257/16, og at aktindsigt i de nævnte dokumenter vil være til skade for Kommissionens interesse i at søge juridisk rådgivning og modtage åben, objektiv og omfattende rådgivning. Det anføres ligeledes, at Kommissionen ikke har anerkendt, at aktindsigt i de ønskede dokumenter er af en mere tungtvejende offentlig interesse, og at de derfor bør udleveres.
3. Med det tredje anbringende anføres det, at Kommissionen ikke har anvendt artikel 4, stk. 3, første og andet afsnit, i forordning (EF) nr. 1049/2001 korrekt, da den har truffet afgørelse om, at aktindsigt i de ønskede dokumenter vil være til alvorlig skade for beslutningsprocessen, og/eller idet den har undladt at anerkende, at der forelå en mere tungtvejende offentlig interesse, navnlig fordi den pågældende beslutningsproces er afsluttet.
4. Med det fjerde anbringende anføres det subsidiært, at Kommissionen ikke har anvendt artikel 4, stk. 6, i forordning (EF) nr. 1049/2001 korrekt, da den ikke har givet i det mindste delvis aktindsigt i de ønskede dokumenter, som den har tilbageholdt i deres helhed.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).

Sag anlagt den 22. december 2016 — SilverTours mod EUIPO (billiger-mietwagen.de)

(Sag T-866/16)

(2017/C 053/41)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: SilverTours GmbH (Freiburg im Breisgau, Tyskland) (ved advokat P. Neuwald)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »billiger-mietwagen.de« — registreringsansøgning nr. 14 343 099

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. november 2016 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 206/2016-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 76, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 207/2009
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009.
-

Sag anlagt den 9. december 2016 — Verschuur mod Kommissionen**(Sag T-877/16)**

(2017/C 053/42)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Steven Verschuur (Baarn, Nederlandene) (ved advokat P. Kreijger)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Kommissionens afgørelse C(2016) 6455 final af 3. oktober 2016 om afslag på sagsøgerens genfremsatte begæring ⁽¹⁾ om aktindsigt i henhold til forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽²⁾ (GESTDEM 2015/3732) annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Med det første anbringende anføres det, at Kommissionen har tilsidesat artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001 vedrørende beskyttelse af formålet med undersøgelser, hvorved den ligeledes har begået en åbenbar faktisk fejl.
2. Med det andet anbringende anføres det, at Kommissionen har tilsidesat artikel 4, stk. 3, første afsnit, i forordning nr. 1049/2001 vedrørende beskyttelse af Kommissionens beslutningsproces, hvorved der ligeledes blev givet en utilstrækkelig begrundelse.
3. Med det tredje anbringende anføres det, at Kommissionen har tilsidesat artikel 4, stk. 2, første led, i forordning nr. 1049/2001 vedrørende beskyttelse af en juridisk persons forretningsmæssige interesser, og artikel 4, stk. 6, i forordning nr. 1049/2001 vedrørende institutionens forpligtelse til at give delvis aktindsigt, hvis kun dele af et dokument er omfattet af en eller flere undtagelser, hvorved der ligeledes er givet en utilstrækkelig begrundelse.

⁽¹⁾ Begæring om aktindsigt i dokumenter vedrørende Kommissionens afgørelse af 21.10.2015 i sag SA.38374 — Statsstøtte, som Nederlandene har ydet til Starbucks.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145, s. 43).

Sag anlagt den 14. december 2016 — Sony Interactive Entertainment Europe mod EUIPO — Marpefa (Vieta)**(Sag T-879/16)**

(2017/C 053/43)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter*Sagsøger:* Sony Interactive Entertainment Europe Ltd (London, Det forenede Kongerige) (ved QC S. Malynicz)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Marpefa, SL (Barcelona, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Marpefa, SL

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »VIETA« — EU-varemærkeregistrering nr. 1 790 674

Sagen for EUIPO: Fortabelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 4. oktober 2016 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 1010/2016-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og Marpefa, SL tilpligtes at bære deres egne omkostninger og betale de omkostninger, der er afholdt af sagsøgeren.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af princippet om varemærkeudtrykks klarhed og præcision.

Sag anlagt den 5. december 2016 — RF mod Kommissionen

(Sag T-880/16)

(2017/C 053/44)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: RF (Gdynia, Polen) (ved advokat K. Komar-Komarowski)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse C(2016) 5925 final af 15. september 2016 om afslag på klagen i sag COMP AT.40251 — Jernbanetransport, godstransport annulleres, og sagen hjemvises til Kommissionen med henblik på, at der træffes en ny afgørelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 13 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003, L 1, s. 1), idet denne artikel er blevet fortolket fejlagtigt, subsidiært er blevet anvendt forkert.
 2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 105, stk. 1, TEUF.
-

Sag anlagt den 8. december 2016 — BP mod FRA**(Sag T-888/16)**

(2017/C 053/45)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* BP (Wien, Østrig) (ved advokat E. Lazar)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA)**Sagsøgerens påstande**

- Annulation af ansættelsesmyndighedens afgørelse af 21. april 2016 om ikke at forlænge sagsøgerens ansættelseskontrakt.
- Sagsøgte tilpligtes at erstatte det af sagsøgeren lide økonomiske og ikke-økonomiske tab som følge dels af en ulovlig afgørelse om ikke-forlængelse, dels af den ulovlige opfyldelse af dommen i sag T-658/13P⁽¹⁾: 63 246 EUR for indtægtstab; 26 630 EUR i erstatning til sagsøgeren for tab af pensionsrettigheder i 19 måneder, eller et beløb, som eventuelt fastsættes af Retten efter ret og billighed; 1 200 EUR til godtgørelse af de sagsomkostninger, som sagsøgeren har afholdt i forbindelse med den administrative fase, at regne fra datoen for udkastet til afgørelse af 29. januar 2016, indtil datoen for sagsøgtens afgørelse af 21. april 2016; 60 000 EUR for tab af en mulighed for at opnå en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, eller et beløb, som eventuelt fastsættes af Retten efter ret og billighed; 50 000 EUR for det af sagsøgeren lide ikke-økonomiske tab som følge af angivelige fejl og ulovligheder begået af sagsøgte under proceduren til opfyldelse af dommen i sag T-658/13 P.
- Sagsøgte tilpligtes at erstatte det økonomiske og ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren har lidt som følge af, at sagsøgte ikke har vedtaget lovlige regler for bedømmelse, omklassificering og forlængelse, og som følge af den skade, der fulgte af, at der ikke foreligger sådanne lovlige regler, på den ene side, og som følge af forsinkelsen i forbindelse med udarbejdelsen af sagsøgerens bedømmelsesrapporter samt den skade, som fulgte af, at der ikke rettidigt forelå sådanne færdiggjorte rapporter, på den anden side.
- Det fastslås, at sagsøgtens retningslinjer, som finder anvendelse på bedømmelsen og på omklassificeringsproceduren, og reglerne vedrørende forlængelsesproceduren, er ulovlige, for så vidt som disse regler blev vedtaget efter en ulovlig procedure af en ophavsmand, som ikke havde den fornødne kompetence.
- Retten udøver sin fulde prøvelsesret med henblik på at sikre, at dens afgørelse er effektiv.
- Sagsøgte tilpligtes at betale morarenter beregnet på grundlag af Den Europæiske Centralbanks rentesats, forhøjet med 2 procentpoint, af det beløb, der endelig tilkendes, eller enhver anden rentesats, som Retten finder begrundet og passende.
- Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder tilpligtes at betale sagens omkostninger, selv i tilfælde af frifindelse.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar:

- Tilsidesættelse af retten til at blive hørt, ansættelsesmyndigheden ved FRA's undladelse af at iværksætte en rimelig og effektiv høring og tilsidesættelse af artikel 41, stk. 2, litra a), i chartret om grundlæggende rettigheder.

— Tilsidesættelse af den anden bestanddel af retten til at blive hørt (retten til aktindsigt), afslag på aktindsigt i de individuelle sagsakter og i de dokumenter, der blev anvendt til den negative afgørelse af 27. februar 2012, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25 og 26 og tilsidesættelse af chartrets artikel 41, stk. 2, litra b).

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.
3. Tredje anbringende om magtfordrejning og interessekonflikt, tilsidesættelse af tjenestens interesse, anlæg af et åbenbart urigtigt skøn samt forkert anvendelse af princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af forpligtelsen til ærligt og i god tro at opfylde dommen i sag T-658/13 P.

(¹) Dom af 3. juni 2015, BP mod FRA, T-658/13P, EU:T:2015:356

Sag anlagt den 19. december 2016 — Apple Sales International og Apple Operations Europe mod Kommissionen

(Sag T-892/16)

(2017/C 053/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Apple Sales International (Cork, Irland) og Apple Operations Europe (Cork) (ved advokaterne A. von Bonin og E. van der Stok, D. Beard, QC, samt barristers A. Bates, L. Osepciu og J. Bourke)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 30. august 2016 vedrørende statsstøtte SA.38373 (2014/C) (ex 2014/NN) (ex 2014/CP) iværksat af Irland til fordel for Apple annulleres.
- Subsidiært annulleres afgørelsen delvist.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fjorten anbringender.

1. Første anbringende om, at Kommissionen fortolkede irsk lov fejlagtigt.
 - Sagsøgerne har gjort gældende, at de som ikke-hjemmehørende irske selskaber kun er forpligtede til at betale irsk selskabsskat i henhold til section 25 i Taxes Consolidation Act 1997 af »chargeable profits (skattepligtigt overskud), der tilskrives aktiviteter, der udføres af deres irske filialer. De bindende svar afspejlede korrekt filialernes skattepligtige overskud og gav derfor ikke anledning til en fordel. Kommission begik også en fejl, idet den fastslog, at tilskrivelse af overskud i henhold til section 25 skal foregå efter armslængdeprincippet (herefter »ALP«).
2. Andet anbringende om, at ALP ikke fungerer som testen for statsstøtte ved skatteansættelser som omhandlet i artikel 107 TEUF.

- Kommissionen fastslog med urette, at artikel 107, stk. 1, TEUF pålagde Irland at beregne sagsøgernes skattepligtige overskud i henhold til section 25 i overensstemmelse med Kommissionens ALP.
3. Tredje anbringende om, at Kommissionen begik grundlæggende fejl vedrørende sagsøgernes aktiviteter uden for Irland.
- Kommissionen begik grundlæggende fejl, idet den ikke anerkendte, at sagsøgernes overskudsgenererende aktiviteter, navnlig udviklingen og markedsføringen af intellektuelle ejendomsrettigheder (herefter »Apple IP«), blev kontrolleret og styret i USA. Overskuddet fra disse aktiviteter skal henregnes til USA, ikke Irland. Kommissionen tog med urette kun hensyn til referaterne fra sagsøgernes bestyrelsesmøder og ignorerede alle andre beviser for aktiviteter.
4. Fjerde anbringende om, at Kommissionen begik grundlæggende fejl vedrørende sagsøgernes aktiviteter i Irland.
- Kommissionen anerkendte ikke, at de irske filialer kun udførte rutinefunktioner og ikke var involverede i udviklingen og markedsføringen af Apple IP, som genererede overskud.
5. Femte anbringende om, at Kommissionens formodninger strider mod bevisbyrden, OECD's retningslinjer og samstemmende vidneerklæringer fra sagkyndige. Kommissionens konklusion er selvmodsigende.
- Kommissionen formodede, at alle sagsøgernes afgørende overskudsgenererende aktiviteter skulle tilskrives de irske filialer, uden at vurdere beviserne korrekt, herunder de omfattende vidneerklæringer fra sagkyndige, som godtgør, at overskuddet ikke skal tilskrives aktiviteter i Irland.
6. Sjette anbringende om, at sagsøgerne blev behandlet på samme måde som andre ikke-hjemmehørende skatteydere i Irland og ikke blev indrømmet en selektiv behandling.
- Kommissionen godgjorde ikke selektivitet: Den behandlede med urette sagsøgerne, som om de var irske hjemmehørende selskaber, og som om de burde beskattes af deres globale overskud.
7. Syvende anbringende om, at hovedkonklusionen skal annulleres grundet tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift.
- Indledningsafgørelsen formulerede ikke hovedargumentationen. Hvis den havde gjort det, ville Apple have været i stand til at fremlægge beviser, som kunne og burde have ændret resultatet.
8. Ottende anbringende om, at Kommissionens anvendelse af TNMM (den transaktionsbestemte nettoavancemethode (transactional net margin method)) over for de irske filialer i med den subsidiære argumentation var behæftet med faktiske fejl og vurderingsfejl.
- Kommissionens subsidiære argumentation forkastede med urette sagkyndiges vidneerklæringer og undlod at redegøre for, hvad en korrekt analyse af tilskrivning af overskud ville være.
9. Niende anbringende om, at den ligeledes subsidiære argumentation er behæftet med en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og et åbenbart urigtigt skøn.
- Det var med urette, at Kommissionen sammenlignede de bindende svar med andre bindende svar udstedt af Irish Revenue til tredjeparter, idet de faktiske omstændigheder var forskellige.
10. Tiende anbringende om, at den subsidiære og den ligeledes subsidiære argumentation ikke giver mulighed for at beregne det beløb, der skal tilbagesøges.
- Afgørelsen indeholder ingen forklaring af, hvor meget, der skal tilbagesøges i henhold til den subsidiære og mere subsidiære argumentation, hvilket er i strid med statsstøttereglerne og med retssikkerhedsprincippet.

11. Ellevte anbringende om, at Kommissionen tilsidesatte retssikkerhedsprincippet og princippet om forbud mod tilbagevirkende kraft ved at pålægge tilbagesøgning af den angivelige støtte.
 12. Tolvte anbringende om undladelse af at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse.
 13. Trettende anbringende om en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.
 14. Fjortende anbringende om, at afgørelsen overskrider Kommissionens beføjelser i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF.
- Kommissionen tilsidesatte retssikkerhedsprincippet ved at pålægge tilbagesøgning i henhold til en uforudsigelig fortolkning af statsstøtteren. Den undlod i strid med dens forpligtelse til due diligence at undersøge alle de relevante beviser. Den undlod at give en tilstrækkelig begrundelse for afgørelsen, og den overskred sine beføjelser i henhold til artikel 107 TEUF, idet den forsøgte at omskrive Irlands selskabsbeskatningsordning.

Sag anlagt den 20. december 2016 — Puma mod EUIPO — Senator (TRINOMIC)

(Sag T-896/16)

(2017/C 053/47)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Puma SE (Herzogenaurach, Tyskland) (ved advokat M. Schunke)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Senator GmbH & Co. KGaA (Groß-Bieberau, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Puma SE

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »TRINOMIC« — registreringsansøgning nr. 12 697 074

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 19. oktober 2016 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 70/2016-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne forbundet med sagens behandling ved appelkammeret.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009
 - Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet om og princippet om administrative myndigheders selvplagte begrænsninger.
-

Sag anlagt den 21. december 2016 — Elche Club de Fútbol mod Kommissionen**(Sag T-901/16)**

(2017/C 053/48)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Elche Club de Fútbol, SAD (Elche, Spanien) (ved advokaterne M. Segura Catalán og M. Clayton)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling.
- Kommissionens afgørelse af 4. juli 2016 om statsstøtte SA.36387 (2013/C) (ex 2013/CP) ydet af Spanien til fodboldklubben Elche Club, S.A.D. (og andre fodboldklubber), særligt hvad angår Elche CF, annulleres.
- Afgørelsens artikel 1 vedrørende foranstaltning 3 annulleres.
- Afgørelsens artikel 2, for så vidt som der herefter kræves tilbagebetaling af statsstøtten vedrørende foranstaltning 3 fra Elche CF, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om en urigtig analyse og en begrundelsesfejl ved fastlæggelsen af støtteforanstaltningen og modtageren, idet det blev fastslået, at de garantier, som Instituto Valenciano de Finanzas (IVF) havde stillet for Fundación Elche CF, havde Elche CF som modtager i artikel 107 TEUF's forstand.
2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF og en begrundelsesmangel i forbindelse med kvalificeringen af de garantier, som Instituto Valenciano de Finanzas (IVF) havde stillet for Fundación Elche CF, som statsstøtte. Kommissionen har ikke godtgjort statens ansvar, at der er tale om en fordel, og at denne fordel har selektiv karakter, og den har ikke vurderet fordrejningen af konkurrencen eller anført en tilstrækkelig begrundelse med hensyn til indvirkningen på samhandelen inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF ved kvantificeringen af støtten og det tilbagebetalingspligtige beløb.
4. Fjerde anbringende, der er subsidiært, om en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF ved vurderingen af støttens forenelighed med det indre marked og anvendelsen af rammebestemmelserne for redning og omstrukturering.

Sag anlagt den 21. december 2016 — HeidelbergCement mod Kommissionen**(Sag T-902/16)**

(2017/C 053/49)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: HeidelbergCement AG (Heidelberg, Tyskland) (ved advokaterne U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler og H. Weiß)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse nr. (2016)6591 final af 10. oktober 2016 om at indlede proceduren efter artikel 6, stk. 1, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004⁽¹⁾ i sag M. 7878 — HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia vedrørende Duna-Dráva Cement Kft.'s påtænkte erhvervelse af 100 % af aktierne i Cemex Hratska dd. og Cemex Hungária Építőanyagok Kft. annulleres
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgerens sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et anbringende.

Sagsøgeren har gjort gældende, at Europa-Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at finde, at sagsøgeren og Schwenk Zement KG — i stedet for Duna-Dráva Cement Kft., et selvstændigt fungerende joint venture i hvilket sagsøgeren og Schwenk Zement KG hver besidder en kontrollerende ejerandel på 50 % var de »berørte virksomheder«, og således konkludere, at transaktionen har en »EU-dimension« som omhandlet i artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004. Ifølge sagsøgeren har Europa-Kommissionen i virkeligheden ikke kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse og vurdere transaktionen på grundlag af Rådets forordning (EF) nr. 139/2004, og den anfægtede afgørelse tilsidesætter derfor artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 og det underliggende retssikkerhedsprincip og subsidiaritetsprincip.

For det første har sagsøgeren gjort gældende, at Europa-Kommissionen begik en retlig fejl og anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at støtte sig på punkt 147 i den konsoliderede meddelelse om jurisdiktion⁽²⁾ med henblik på at kvalificere sagsøgeren og Schwenk Zement KG som »de berørte virksomheder« i stedet for Duna-Dráva Cement Kft.

For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at punkt 147 i den konsoliderede meddelelse om jurisdiktion ville være retsstridig, såfremt den kunne anvendes på den foreliggende sag som følge af en tilsidesættelse af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 og de underliggende principper i den primære ret om retssikkerhed og subsidiaritet.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) EUT L 24, s. 1.

⁽²⁾ Kommissionens konsoliderede meddelelse om jurisdiktion efter Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser, EFT 2008 C 95, s. 1.

Sag anlagt den 19. december 2016 — RE mod Kommissionen

(Sag T-903/16)

(2017/C 053/50)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: RE (Abu Dhabi, De Forenede Arabiske Emirater) (ved advokat S. Pappas)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse SEC 10.20/06/15 truffet af Europa-Kommissionen den 12. oktober 2016 annulleres, for så vidt angår den del, der vedrører forordning (EF) nr. 45/2001, og sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 10 000 EUR i rimelig og retfærdig erstatning for den ikke-økonomiske skade, der er en følge af det ulovlige afslag på aktindsigt i sagsøgerens personoplysninger,
- Sagsøgte tilpligtes at fremlægge et dokument vedrørende sagsøgerens ansættelse i henhold til artikel 91, litra c), i Rettens procesreglement, eller subsidiært at udlevere dette dokument til Retten i henhold til nævnte procesreglements artikel 104, og sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 30 000 EUR i erstatning for den ikke-økonomiske skade, der er en følge af den uetiske og ulovlige behandling af hans personoplysninger i forbindelse med efterforskningen.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgerens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for annulationssøgsmålet har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en fuldstændig mangel på begrundelse for så vidt angår de oplysninger, i forhold til hvilke der ikke blev anført en undtagelse, der kunne begrunde afslaget på at give sagsøgeren aktindsigt i sine personoplysninger.

Sagsøgeren har desuden anført, at i det omfang den anfægtede afgørelse under henvisning til en undtagelse, der vedrører beskyttelse af efterforskning i henhold til artikel 20, stk. 1, litra a), i forordning nr. 45/2001 ⁽¹⁾ udelukkede sagsøgeren fra adgang til sine personoplysninger, skal den anses for at være ulovlig, da den ikke angav, hvorledes en sådan undtagelse fortsat kunne finde anvendelse efter, at efterforskningen af sagsøgeren var afsluttet.

Sagsøgeren har ydermere anført, at den anfægtede afgørelses afslag på hans konkrete begæring om aktindsigt i renset/redigeret form, der blev indgivet første gang sammen med hans begæring af 21. september 2016, skal anses for at være ulovligt, for så vidt som den anfægtede afgørelse ikke indeholdt nogen begrundelse for, hvorfor udlevering af sagsøgerens personoplysninger i renset form ikke var mulig i dette tilfælde, navnlig efter afslutningen af efterforskningen.

Til støtte for sit erstatningskrav har sagsøgeren anført, at han har lidt ikke-økonomisk skade som følge af Generaldirektoratet for Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed's ulovlige afslag på aktindsigt i hans personoplysninger, at hans faglige udvikling er blevet påført væsentlig skade på grund af nævnte Generaldirektorats ulovlige behandling af hans personoplysninger og mere konkret på grund af den ulovlige udbredelse af oplysningerne angående efterforskningen med det formål at skade hans karrieremuligheder, hvilket ikke kan afhjælpes alene ved den anfægtede afgørelses annulation. På denne baggrund har sagsøgeren anmodet Retten om at tage hensyn til to dokumenter med henblik på at undersøge sagsøgerens krav om erstatning for den ikke-økonomiske skade, der er en følge af administrationens adfærd, og tilpligte sagsøgte at betale erstatning for den ikke-økonomiske skade.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18.12.2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8, s. 1).

Sag anlagt den 22. december 2016 — Chefaro Ireland mod EUIPO — Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)

(Sag T-905/16)

(2017/C 053/51)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Chefaro Ireland DAC (Dublin, Irland) (ved advokaterne P. Maeyaert og J. Muyldermans)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Laboratoires M&L SA (Manosque, Frankrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Laboratoires M&L SA

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af figurmærket, der indeholder ordbestanddelene »NUIT PRECIEUSE« — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 063 952

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 19. oktober 2016 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2596/2015-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og intervenienten tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale omkostningerne afholdt af Chefaro Ireland.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 29. december 2016 — Laboratorios Ern mod EUIPO — Sharma (NRIM Life Sciences)

(Sag T-909/16)

(2017/C 053/52)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Spanien) (ved advokat S. Correa Rodríguez)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Anil K. Sharma (Hillingdon, Det Forenede Kongerige)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Anil K. Sharma

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »NRIM life Sciences« — registreringsansøgning nr. 13 031 455

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. september 2016 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 2376/2015-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og EF-varemærkeansøgning nr. 013031455 NRIM LIFE SCIENCES afslås for alle varer i klasse 5.

— EUIPO og ANIL K. SHARMA, såfremt sidstnævnte intervenserer i sagen, tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 23. december 2016 — Hesse mod EUIPO — Wedl & Hoffmann (TESTA ROSSA)

(Sag T-910/16)

(2017/C 053/53)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Kurt Hesse (Nürnberg, Tyskland) (ved advokat M. Krogmann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Wedl & Hoffmann GmbH (Mills/Hall in Tirol, Østrig)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Wedl & Hoffmann GmbH

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelene »TESTA ROSSA« — EU-varemærkeregistrering nr. 7 070 519

Sagen for EUIPO: Fortabelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 5. oktober 2016 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 68/2016-1)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres og EU-varemærke nr. 0707519 erklæres fortabt for også følgende varer:

Klasse 21 — »husholdnings- og køkkenbeholdere; glasvarer, porcelæn, særlig bestik; glasvarer til drikkevarer«

Klasse 25 — »beklædningsgenstande, særlig gymnastik- og sportsbeklædning, forklæder, skjorter, poloskjorter og T-shirts; hovedbeklædning«.

— EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

— Tilsidesættelse af artikel 51, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 23. december 2016 — Wedl & Hofmann mod EUIPO — Hesse (TESTA ROSSA)

(Sag T-911/16)

(2017/C 053/54)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Wedl & Hofmann GmbH (Mils/Hall in Tirol, Østrig) (ved advokat T. Raubal)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Kurt Hesse (Nürnberg, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Wedl & Hofmann GmbH

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestandsdelen »TESTA ROSSA« — EU-varemærkeregistrering nr. 7 070 519

Sagen for EUIPO: Fortabelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 5. oktober 2016 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 68/2016-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres henholdsvis ændres, for så vidt som den ikke gav medhold i sagsøgerens klage og erklærede sagsøgerens varemærke for fortabt for klasse 7, 11 og 20, for dele af klasse 21, 25 og 28, for dele af klasse 30 samt for klasse 34 og 38, idet den i denne henseende stadfæstede annullationsafdelingens afgørelse af 17. november 2015 (sagsøgeren anfægter ikke den del af den anfægtede afgørelse, hvorved der gives medhold i den af sagsøgeren indgivne klage).
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 15, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af EF-varemærkegennemførelsesforordningens regel 40, stk. 5, sammenholdt med regel 22, stk. 3 og 4.

Sag anlagt den 2. januar 2017 — La Mafia Franchises mod EUIPO — Italien (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)

(Sag T-1/17)

(2017/C 053/55)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: La Mafia Franchises, SL (Zaragoza, Spanien) (ved advokat I. Sempere Massa)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Den Italienske Republik

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: La Mafia Franchises, SL

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestandsdelene »La Mafia SE SIENTA A LA MESA« — EU-varemærkeregistrering nr. 5 510 921

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 27. oktober 2016 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 803/2016-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Det anfægtede EU-varemærke nr. 5 510 921 »La Mafia SE SIENTA A LA MESA« erklæres gyldigt.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 52, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra f), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 4. januar 2017 — Sharif mod Rådet

(Sag T-5/17)

(2017/C 053/56)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Ammar Sharif (Damaskus, Syrien) (ved B. Kennelly, QC, og barrister J. Pobjoy)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets gennemførelsesafgørelse (FUSP) 2016/1897 af 27. oktober 2016 om gennemførelse af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT 2016, L 293, s. 36, herefter »den anfægtede afgørelse«) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/1893 af 27. oktober 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien (EUT 2016, L 293, s. 25, herefter »den anfægtede forordning«) annulleres, for så vidt som de finder anvendelse på sagsøgeren.
- Det fastslås i henhold til artikel 277 TEUF, at artikel 28, stk. 2, litra a), i Rådets afgørelse 2013/255/FUSP af 31. maj 2013 om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT 2013, L 147, s. 14) og artikel 15, stk. 1a, litra a), i Rådets forordning (EU) nr. 36/2012 af 18. januar 2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien og om ophævelse af forordning (EU) nr. 442/2011 (EUT 2012, L 16, s. 1) ikke kan finde anvendelse, for så vidt som de finder anvendelse på sagsøgeren, og som følge heraf annulleres den anfægtede afgørelse og den anfægtede forordning, for så vidt som de finder anvendelse på sagsøgeren.
- Sagsøgeren tildeles i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF og på grundlag af Unionens ansvar uden for kontraktforhold erstatning for de skader, der er forvoldt som følge af Rådets ulovlige retsakter.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet anlagde åbenbart urigtige skøn, da det lagde til grund, at det kriterium for opførelse af sagsøgeren, der er fastsat i artikel 28 i afgørelse 2013/255/FUSP og i artikel 15 i forordning nr. 36/2012, var opfyldt.

2. Med det andet anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet ubegrundet og uforholdsmæssigt har tilsidesat sagsøgerens grundlæggende rettigheder, herunder hans ret til beskyttelse af ejendom, omdømme og frihed til at udøve virksomhed. De anfægtede foranstaltningers konsekvenser for sagsøgeren er vidtrækkende, både hvad angår hans ejendom og hans globale omdømme. Rådet har ikke godtgjort, at indefrysningen af sagsøgerens aktiver og økonomiske ressourcer er forbundet med eller begrundet i noget legitimt mål, og i endnu mindre grad, at den står i forhold til et sådant mål.
3. Med det tredje anbringende har sagsøgeren, såfremt opførelseskriteriet i strid med hans væsentligste argument skal fortolkes således, at det omfatter alle fremtrædende erhvervsfolk i Syrien, uanset om disse erhvervsfolk har nogen tilknytning eller forbindelse til det syriske styre, og uanset om disse personer nyder gavn af eller støtter det syriske styre, nedlagt påstand om, at det fastslås, at artikel 28, stk. 2, litra a), i afgørelse 2013/255/FUSP og artikel 15, stk. 1a, litra a), i forordning nr. 36/2012 ikke kan finde anvendelse, for så vidt som de finder anvendelse på sagsøgeren, med den begrundelse, at opførelseskriteriet ikke står i forhold til de i øvrigt legitime mål med de nævnte bestemmelser.

Rettens kendelse af 21. december 2016 — fleur ami mod EUIPO — 8 Seasons Design (Lamper)

(Sag T-67/16) ⁽¹⁾

(2017/C 053/57)

Processprog: tysk

Formanden for Femte Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 111 af 29.3.2016.

Rettens kendelse af 20. december 2016 — Amira m.fl. mod Kommissionen og ECB

(Sag T-736/16) ⁽¹⁾

(2017/C 053/58)

Processprog: engelsk

Formanden for Tredje Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 475 af 19.12.2016.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA